

NIEUWE AVONTUREN

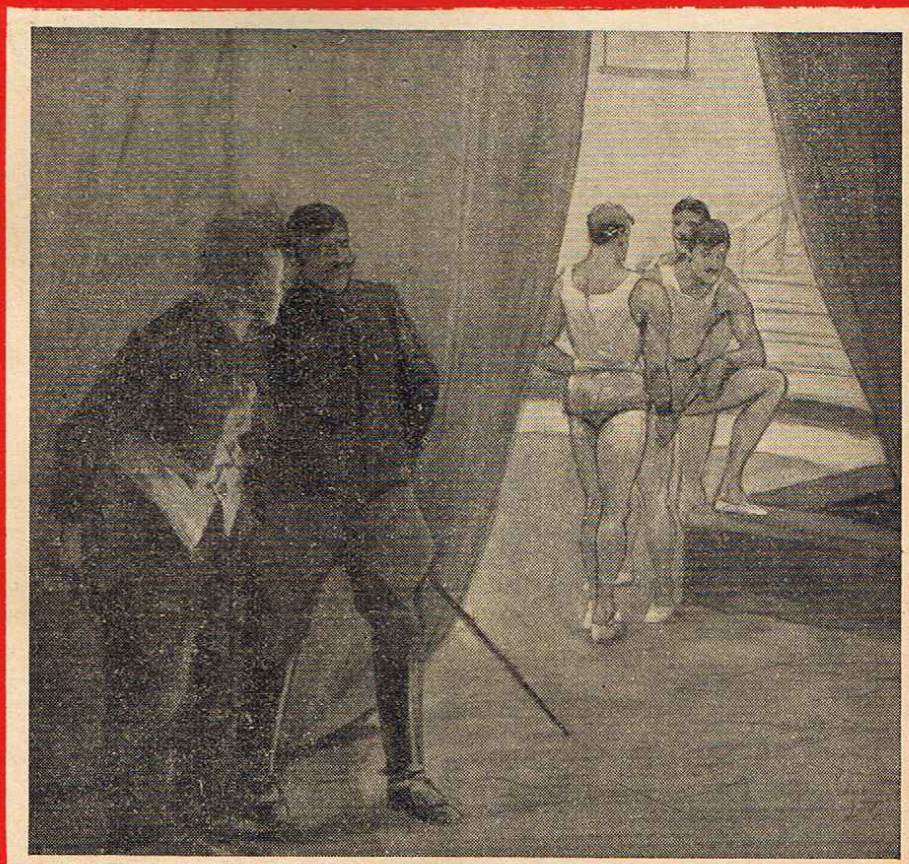
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET TRIO LUBOWSKI

N° 2379

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het trio Lubowski

HOOFDSTUK I

PLANNEN TOT INBRAAK

Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand, zaten in de bibliotheek van de grote villa van zijne lordschap aan de Cromwellstreet.

Dicht bij een der twee openstaande deuren was een grote ebbenhouten tafel geschoven, op welks blad een groot vel papier lag uitgespreid, dat een keurig getekende plattegrond van een groot herenhuis vertoonde.

Het was ongeveer vier uur in de namiddag, de zon stond nog hoog aan de hemel, en overgoot het prachtige park dat zich achter de villa uitstreekte, met haar heerlijke verwarmende stralen, ofschoon het nog tamelijk vroeg in de lente was.

Alle heesters stonden echter reeds in volle bloei en de kastanje- en iepenbo-

men prijkten reeds met fris groen loof.

Een zachte lentewind kwam door het openstaande venster het grote, rijk gemeubelde vertrek binnen.

Lord William Aberdeen en zijn vriend zaten naast elkaar voor de tafel en bekeken met aandacht de plattegrond.

De eerste wees met een potlood hier en daar iets aan en zei toen:

— Wat denk je van mijn werk, Charles?

— Het is voortreffelijk getekend, Edward, antwoordde de jonge man. Een constructeur-tekenaar van beroep zou het je niet verbeterd hebben noch een architect en ik heb er verstand van, want je weet dat ik jaren lang voor ingenieur gestudeerd heb en zeker mijn diploma zou hebben gehaald als er niet

iets tussenbeide was gekomen.

Hij had deze woorden op zachte toon gesproken en zijn ogen schenen vochtig te worden.

— Ik weet het, amice, hernam lord Aberdeen, terwijl hij zijn hand op de schouder van de jongeman legde. Ik was degeen die tussenbeide kwam, is het niet zo? Heb je er spijt van?

— Dat weet je wel beter, Edward, antwoordde Brand snel, terwijl hij de hand van zijn vriend greep en die zacht drukte. Je wilt niet dat ik er over spreek maar ik bezweer je, dat ik de wanhoop nabij was, en zeker nu niet meer tot de levenden zou behoren, als jij mijn pad niet gekruist had. Neen, ik zegen nog altijd het ogenblik, dat mij je heeft doen ontmoeten.

— Ondanks mijn ware aard? vroeg lord Aberdeen op zwaarmoedige toon. Ondanks het feit dat ik niemand ben dan John Raffles? Ondanks de omstandigheid dat de politie van een geheel koninkrijk jacht op mij maakt? En dat ik om zo te zeggen vogelvrij ben verklaard?

— Ja, Edward, ondanks dat alles. Wat kunnen mij de mensen en de politie schelen. Ik heb jou leren kennen en daarna pas beseft dat het leven waard is om geleefd te worden. Jouw avontuurlijke geest, je stoutmoedigheid, je geniale vindingrijkheid en je bijna bovennatuurlijke macht, hebben mij als evenzoveel magneten aangetrokken. Het leven was doods en dood voor mij; ik had alle hoop opgegeven om er nog eens van te genieten, ik voelde mij verlaten en bedrogen, en toen ben jij gekomen. Jij hebt mij de behulpzame hand toegestoken. Je hebt me uit het moeras getrokken, waarin ik dreigde te verzinken, en ik zou je niet mijn gehele leven dankbaar zijn en iedere seconde bereid om de dood voor je te trotseren? Neen, Edward. Lord William Aberdeen, of John Raffles, je bent voor mij de enige vriend die ik ooit bezeten heb en dat zal je ten alle tijde blijven.

Even heerste er zwijgen in het grote vertrek.

Toen klonk de heldere stem van de Grote Onbekende:

— Ik kan niet zeggen, hoe het mij verheugt je zo te horen spreken, Charles. Van tijd tot tijd maak ik mijzelf er een verwijt van, dat ik je heb meegesleurd in mijn avontuurlijk leven, maar dan bedenik ik weer, hoe zeer onze aard overeensteemt en hoe zeer wij beiden tot dit leven door bijna gelijke oorzaken zijn gebracht.

Hij hield even op en voegde er toen opgewekt aan toe:

— Maar nu niet langer gefilosofeer. Wij zullen weer eens flink aan het werk gaan, amice.

— Ik verlang niets liever, hernam Brand. Dit is dus de plattegrond van het huis, dat wij hedennacht met een bezoek zullen vereren?

— Zoals je zegt. Het is hier niet zo ver vandaan gelegen, namelijk in Kingstreet, op de hoek van James Square, een klein, ouderwets plein. Het is daar een stille, deftige buurt.

— Is er een tuin om het huis?

— Er is een kleine voortuin. De zijmuur is tot aan de eerste verdieping blind, op een kleine deur na, die uitsluitend door het bediendenpersoneel gebruikt wordt. Ik heb mij daarvan grondig overtuigd.

— Kunnen wij die deur gebruiken?

— Dat is wel waarschijnlijk. Ik heb er althans een sleutel van.

— Waar komen wij dan als wij die deur gepasseerd zijn?

— In een smalle gang, die recht door naar het dienstvertrek leidt. En verder naar de keuken.

— Waar slapen de bedienden?

Raffles wees met zijn potlood op het plan en zei:

— Daar op de zolderverdieping. Maar een hunner, een kamener, slaapt op dezelfde verdieping als de vrouw des huizes.

— Heb je mij niet verteld, dat Lord Staffordshire zeer vermogend is?

— Hij heeft aanzienlijke bezittingen in Schotland en ik ben ervan overtuigd, dat zijn jaarlijks inkomen minstens honderdduizend pond sterling bedraagt.

— Dat is nogal wat, riep Brand uit. Dan wordt het waarlijk hoog tijd, dat wij hem van een gedeelte van zijn rijk-

dommen verlossen.

— Die mening ben ik ook toegedaan, zei Raffles kalm.

— Hoe heb je eigenlijk gelegenheid gehad om deze fraaie plattegrond, die ons van veel nut kan zijn, te vervaardigen?

— Och, dat ging heel eenvoudig in zijn werk. Onze goede vriend Staffordshire is namelijk sinds enige tijd door politieke begeerten aangegrepen. Hij wil absoluut een zetel in het Hogerhuis bekleden.

— Maar laat hij zich dan candidaat stellen.

— Wel, dat is hij juist van plan. En hoe het komt weet ik niet, maar hij meende dat Lord William Aberdeen hem daarbij van dienst zou kunnen zijn. Hij is van oordeel dat mijn grote vriendenkring mij in staat stelt een groot aantal kiezersletjes voor hem te winnen. Het gevolg daarvan was, dat ik herhaaldelijk werd uitgenodigd niet alleen op de grote partijen, maar ook op de meer intieme feestjes. Ik had ook het recht des namiddags ongevraagd mijn bezoeken te komen maken.

— Wat is die Lord Staffordshire voor een man?

— O, hij zou in ieder parlement van de hele wereld een schitterend figuur maken. Eigenlijk ambiëerde hij het Lagerhuis, maar wegens zijn adellijke titel is dat onmogelijk. Hij is een ezel, die met veel omhaal van woorden en met de grootste overtuiging dingen weet te vertellen, die het kleinste kind al lang weet. Hij is als het beroemde parlementsld, waarvan de grote Disraëli zei:

« Als hij opstaat weet hij niet waarover hij het zal hebben, als hij spreekt weet hij niet waarover hij het heeft, en als hij weer plaatsneemt, weet hij niet waarover hij het gehad heeft. »

Brand barstte in lachen uit.

— En toch streeft hij in ernst naar een zetel in ons Hogerhuis?

— Waarom niet? vroeg Raffles bejaard. In ieder geval kan hij daar niet veel kwaad uitrusten. Maar hoe dan ook, ik heb partij getrokken van deze ziekelijke wens van Lord Staffordshire, om een duchtige studie van de inrichting

van zijn woning te maken.

— Nu, daar deze plattegrond er het resultaat van is, dan is je studie niet te vergeefs geweest, zei Brand vol bewondering. Als wij die Staffordshire tegenkomen, zullen wij dus niet eens moeite met hem hebben, als hij zo'n sul is.

— Oho. Dat heb ik niet gezegd, viel Raffles hem in de rede. Ik geloof niet dat hij op geestelijk gebied bijzonder uitblinkt, en evenmin dat hij in de politiek een hoogvlieger is, maar als mens is hij wat men noemt een « jolly good fellow ». Hij rijdt voortreffelijk paard, hij schermt uitstekend, hij kan tegen een zware pijp, hij is een eerste klas zwemmer, en als schutter zoekt hij zijn weerga. Bovendien is hij reserve officier en op het punt van eer verstaat hij geen gekscheren. Hij is bovendien zeer sterk, naar ik mij heb laten vertellen; ik bedoel lichamelijk sterk. Tenslotte kan ik je nog mededelen, dat hij in India actief heeft gediend.

Brand krabde zich achter de oren.

— Je beschrijving doet mij veronderstellen, dat het voor ons wellicht beter zal zijn, dat wij vannacht niet al te veel gerucht maken.

— Maar Charles, hoe heb ik het nu? riep Raffles op afkeurende toon. Juist het gevaar immers, maakt onze ondernemingen zo aantrekkelijk voor ons. Ik ontken niet, dat enige duizend ponden sterling, overgaande van de brandkast van Staffordshire in de mijne, mij wel zouden aanstaan, maar de spanning, het gevaar, de opwinding, dat is voor mij toch steeds de hoofdzaak.

— Alles goed en wel, zei Brand, die in stoutmoedigheid niets voor zijn vriend onderdeed, maar van een meer bezadigde aard was. Maar ik blijf er toch bij, dat wij voorzichtigheid moeten betrachten. Een man die in India gediend heeft en die zo goed met de revolver omgaat is steeds enigszins onaangenaam en gevaarlijk gezelschap, als men hem in zijn eigen huis des nachts, gemaskerd tegen het lijf loopt.

— Welnu, Charles, ik beloof je dat wij voorzichtigheid in acht zullen nemen. merkte Raffles gillend op.

— Goed, wijs mij dan maar eens verder de weg.

Weer wees Raffles met de punt van zijn potlood op de plattegrond.

— Hier is dus het dienstvertrek. Van daar loopt een brede corridor langs de gehele achterwand. Daarop komen vijf ramen uit, zoals je ziet. Het middelste raam bestaat uit openslaande deuren en reikt tot aan de vloer en geeft toegang tot een groot terras. Van deze gang kan men de verschillende vertrekken op de eerste verdieping bereiken. Dit hier is het slaapvertrek van beide echtgenoten. Daar vindt je de eetkamer, daar is de werkkamer van de heer des huizes en daar achter ligt een kleine rookkamer, die echter zelden gebruikt wordt. Deze rookkamer staat door een tweede deur in verbinding met een gang, die op de zoëven genoemde corridor uitkomt. Is het je duidelijk?

— Het is alsof ik alles voor mij zie, riep Brand uit. En waar staat de brandkast?

— Hier in de hoek van de werkkamer van de heer des huizes.

— Dat lijkt mij niet zeer ver van de slaapkamer verwijderd te zijn, zei Brand op bedenkelijke toon.

— De gang is er tussen en de muren

en de deuren zijn dik, antwoordde Raffles kalm.

— Maar wij moeten toch rekening houden, met de mogelijkheid, dat wij betrap worden, ging Brand voort. Wat denk je dan te doen?

— Dat zal geheel van de tegenpartij afhangen, antwoordde Raffles bedaard. Als hij gewapend is, dan zijn wij in ieder geval met z'n beiden. Blijft het bij dreigen, dan kunnen wij zeker veilig 't huis uitkomen. Gaat hij echter schieten, dan zal ik mij tot mijn spijt genoodzaakt zien mijn leven te verdedigen. Het is mij nog altijd teveel waard, om er door Lord Staffordshire een einde aan gemaakt te zien.

— Dat is dus afgesproken. Wij maken dus alleen gebruik van onze wapens wanneer het noodzakelijk en onvermijdelijk is. Wanneer gaan wij op weg?

— Omstreeks middernacht.

— Wanneer ben je het laatst in de Kingstreet geweest?

— Ongeveer zes dagen geleden.

— Nu, dan blijft mij maar één ding te hopen over, dat onze onderneming moge slagen.

— Zo zij het, hernam Raffles op kalme toon, terwijl hij de plattegrond oprolde en zorgvuldig in een geheime lade van zijn schrijftafel wegborg.

HOOFDSTUK II

EEN INBRAAK MET ZONDERLINGE AFLOOP

Klokslag twaalf uur verlieten Raffles en Brand de villa aan de Cromwellstreet.

Zij waren in avondtoilet en zagen er uit als twee rijke Londenaren die zich naar hun Club begeven.

Het was prachtig weer en dus kon het niemand verbazen, dat de beide heren zich te voet naar het nachtelijk doel begaven.

De maan stond vol aan de hemel, en ging slechts van tijd tot tijd achter een doorzichtige wolksluier schuil.

Zij spraken weinig en schenen te genieten van de heerlijke zoete lentelucht.

Nadat zij de Cromwellstreet ten einde waren gelopen, sloegen zij een kleine, smalle zijstraat, de Johnstreet geheten in, die naar het Jamespark leidt.

Het kleine park scheen rustig te sluimeren onder het licht van de maan.

Niets deed zich in deze oude, deftige stadswijk horen, dan de regelmatige stappen van de patrouillerende politieagenten.

De beide vrienden wandelden langzaam langs het hek van het park, tot zij de hoek van de Kingstreet bereikt hadden.

Daar bleven zij staan, terwijl Raffles

een blik in de stille zijstraat wierp.

Er was niemand te zien, behalve enige late voorbijgangers, die in het geheel niet op de beide in avondtoilet geklede heren letten.

Op een naburige kerkklok sloeg het één uur.

De beide vrienden begaven zich naar de zijstraat en volgden de blinde muur van het grote herenhuis, tot zij de kleine deur bereikten.

Raffles had reeds een sleutel uit zijn zak gehaald en stak die in het wel geoliede slot.

Raffles duwde de deur vlug open en het volgende ogenblik stonden de beide vrienden in de gang, die slechts door een kleine lamp verlicht werd.

Raffles bleef even staan, draaide zich om en keek met enige verwondering naar de binnenzijde van de deur, waardoor zij zo juist waren binnengekomen.

Brand volgde de richting van zijn blik, en zag dat de smalle zijdeur door middel van twee zware koperen kettingen en twee bouten van hetzelfde metaal gesloten kon worden.

Hij zag echter ook, dat bouten, zowel als kettingen niet waren gebruikt.

— Dat is zonderling, mompelde Raffles zacht voor zich heen. Waarom voorziet men een deur van bouten en kettingen als men ze niet gebruikt?

— Wist je dat die dingen zich aan de deur bevonden? vroeg Brand.

— Neen, ik wist het niet zeker. Ik had deze sleutel dan ook maar voor alle zekerheid gemaakt. Als de deur niet open ware gegaan, zouden wij genoodzaakt zijn geweest een paar meters verder over de lage muur van een soort binnenplaats te klimmen en op die wijze het huis binnen te dringen. We zullen maar aannemen dat de bedienden zo vergeetachtig zijn geweest deze deur niet steviger te voorzien.

Raffles haalde een masker uit zijn zak en bond het voor zijn gelaat, waarna hij een kleine elektrische zaklantaarn te voorschijn haalde.

Brand volgde aanstonds zijn voorbeeld, en het volgende ogenblik liepen de beide mannen de kleine gang af tot zij het dienstvertrek bereikten.

Plotseling greep Raffles zijn vriend bij de arm en dwong hem te blijven staan.

En nu trof een zonderling geluid hun oor.

Ergens in het grote huis, waar konden zij echter niet zeggen, klonk het geluid van luid gesnik en gejammer.

De beide vrienden stonden besluiteloos, niet wetende wat zij zouden doen, terwijl het naargeestig geluid naderbij kwam.

Blijkbaar kwam er iemand de diensttrap af, en algauw had het scherpe oor van Raffles twee paar schreden vernomen, afkomstig van twee mensen, die met ongelijke stappen de trap afdaalden.

Raffles doofde onmiddellijk zijn elektrische lantaarn en Brand eveneens.

Hij greep Brand bij de arm en trok hem snel met zich mee naar de grote aangrenzende keuken.

De beide avonturiers zagen een grote kast openstaan en verscholen er zich in.

Het was geen ogenblik te vroeg.

Enige seconden later werden er stappen in het dienstvertrek vernomen, en konden zij door de kier van de deur zien, dat het elektrische licht werd opgedraaid.

Thans klonk ook duidelijk het geluid van de hartverscheurende snikken, afgewisseld met een kalmerende vrouwenstem.

Toen werd het even stil en vervolgens naderden voetstappen de keuken.

Ook hier werd licht opgedraaid.

De beide mannen hoorden hoe er een kast geopend werd en hoe men daaruit enige borden en schotels, messen en vorken scheen te nemen, en vervolgens het inschenken van een vloeistof in een glas; daarop verwijderden de voetstappen zich weer, en het licht in de keuken werd uitgedraaid.

Brand bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van zijn vriend en fluisterde:

— Begrijp jij ook maar iets van hetgeen hier voorvalt?

— Geen flauw idee, antwoordde Raffles even zacht.

— Wat zullen wij doen?

— Voorlopig kalm afwachten.

Het geduld van de beide vrienden zou echter op een zware proef gesteld worden.

Gedurende een half uur hoorden zij de door de afstand gedempte stemmen van twee vrouwen, die zacht met elkaar spraken, nu en dan afgebroken door het krampachtig snikken van een der beide vrouwen.

Eindelijk werd het plotseling donker in het dienstvertrek, en het stemmenge-mompel verwijderde zich.

Toen werd het stil.

Raffles en Brand wachtten nog een kwartier, voor zij het waagden de deur van de kast voorzichtig te openen.

Niets deed zich horen.

Zij kwamen uit de kast te voorschijn, liepen onhoorbaar op de gummizolen, over de betegelde vloer van de keuken en kwamen bij de deur van het dienstvertrek.

Raffles sloop er onhoorbaar heen en legde zijn oor tegen het sleutelgat.

Toen keerde hij terug, haalde zijn elektrische zaklantaarn weer te voorschijn en ontstak deze.

Bij het licht van de lantaarn kon Brand zien, dat het gelaat van zijn vriend grote verbazing uitdrukte.

Raffles wees naar de tafel waarop zich de overblijfselen van een eenvoudige maaltijd bevonden, en haalde zijn schouders op. Hij ging de gang in, kwam terug en zei:

— De kleine straatdeur is op slot en nu zijn de beide kettingen en bouten er op.

Brand schudde verwonderd het hoofd, en zei:

— Wie zijn hier dan zoëven toch in hemelsnaam weggegaan?

— Ik geloof niet, dat zij beiden zijn weggegaan.

— Hoezo? vroeg Brand tamelijk onnozel.

— Omdat de hedendaagse techniek weliswaar grote vorderingen heeft gemaakt, maar dat het tot dusverre toch nog aan niemand heeft mogen gelukken, een zware deur door het hout heen van binnen te grondselen.

Charles keek beschaamd voor zich, en mompelde:

— Waar zijn mijn hersens?

Raffles klopte hem glimlachend op de schouder en zei:

— Zo iets kan de beste gebeuren, amice. Maar laat ons nu voortmaken, want ik ben niet van plan mijn plannen door dit incident in de war te laten sturen.

De beide vrienden wachtten nog een paar minuten en verlieten toen het vertrek.

Zij volgden de gang, tot zij de dien-trap bereikten en Brand constateerde, dat de plattegrond van zijn vriend zeer nauwkeurig getekend was.

Het tweetal bereikte ongehinderd de corridor, waarvan de beide ramen op de binnenplaats en op de grote tuinen van de tegenoverliggende huizen uitzagen.

Aan het einde hiervan kwamen zij aan een bruin geschilderde, met koper beslagen deur.

— Dit is de deur van de rookkamer, fluisterde Raffles.

— Gesloten?

— Nooit, voor zover ik weet.

Met deze woorden greep Raffles de deurknop en wilde de deur openen, maar zij was op slot.

— Hé, dat is vreemd, mompelde Raffles. Ik meende zeker te weten, dat deze deur nooit gesloten was. Wel de zendselaar. Nu, wij kunnen ons niet met de oplossing van dit raadsel bezig houden. Het is al laat en wij moeten ons een beetje haasten.

Hij haalde een kleine bos fijn bewerkte sleutels uit zijn zak en binnen enkele minuten had zijn vaardige hand het slot doen open springen.

De beide vrienden gingen beiden het rookvertrek binnen en sloten de deur zorgvuldig achter zich.

Bij het licht van de beide elektrische zaklantaarns, konden zij zien, dat het een weelderig gemeubelde kamer was.

Zij staken het vertrek in zijn gehele lengte over, tot zij de deur bereikten, die naar de particuliere werkkamer van Lord Staffordshire voerde.

Zoals Raffles wel verwachtte, was ook

deze deur gesloten.

Met behulp van een zijner lopers had hij deze echter snel geopend, zodat de beide vrienden zich nu aan het doel van hun tocht bevonden.

Zij sloten de deur achter zich en wisten nu, dat hun terugtocht in ieder geval gedekt was, daar de beide deuren niet weer op slot konden worden gedraaid.

Zij legden hun zaklantaarns op tafel en traden onmiddellijk op de kleine brandkast toe, die in een hoek van het vertrek stond.

Het was een fraai, blijkbaar pas aangeschaft meubel, en volgens de nieuwste constructie vervaardigd.

Raffles bekeek het met de blik van een kenner en knikte goedkeurend met het hoofd.

— Ik geloof, dat niet velen mijner collega's de strijd met dit meubel zouden kunnen aanbinden, zei hij, maar John Raffles laat zich niet zo spoedig ontmoedigen. Ik heb deze kast reeds een paar malen van dichtbij kunnen beschouwen en ik geloof, dat ik weet, hoe ik haar moet aanpakken.

Hij haalde uit een der zijzakken van zijn rok een klein lederen doosje dat hij op tafel zette en opende. Hij nam er een aantal fijn vernikkelde werktuigen uit, die hij alle volgens zijn eigen vinding en in zijn eigen geheime smedery vervaardigd had.

Het waren ongelooflijk fijne zaagjes, van het beste horlogeverenstaal gemaakt, boortjes en vijlen, die zelfs het beste Bessemerstaal vermochten aan te tasten.

Ook bevonden er zich enige werktuigen onder, die de meest ervaren inbreker verbaasd zouden hebben doen staan, en die zeker in geen enkel handboek over werktuigkunde te vinden zouden zijn.

Raffles trok kalm zijn rok uit, maakte zijn masker aan de ene zijde los, stroopte zijn mouwen op en zette zich aan het werk, terwijl Brand aan de andere zijde van de kast hem met de elektrische zaklantaarns bijlichtte.

Er waren nauwelijks vijftien minu-

ten verstreken, of de deur van de kast was open.

Zij draaide evenwel niet om haar hengsels, maar Raffles nam de gehele deur uit de sponning, met niet veel meer moeite dan wanneer 't een houten raam geweest was.

Aanstands begonnen de beide mannen met het leeghalen van de kast.

De grijze ogen van Raffles schitterden, terwijl hij de pakjes bankbiljetten aan Brand overhandigde, die ze één voor één in een klein lederen valiesje liet glijden.

— Hoeveel is er nu ongeveer? vroeg hij na enkele minuten.

— Minstens vier en dertig duizend pond, antwoordde Brand.

Raffles stak opnieuw de hand in de kast, maar hield plotseling op.

Van dichtbij klonk plotseling en onverwacht opnieuw het droevig, hartschichtelijk geweene ener vrouw.

Langzaam stond Raffles op, deed zijn masker voor en trok zijn rok aan.

Het geluid kwam nader.

Blijkbaar leed de vrouw, die aldus snikte, een ondraaglijke zielesmart.

Raffles stak de hand in zijn zak en deze kwam er weer uit, om de kolf van een blinkende revolver geklemd, welk voorbeeld Brand volgde.

Eensklaps hoorden zij het omdraaien van een sleutel in het slot van de gangdeur; het volgende ogenblik werd de deur geopend en trad een jonge vrouw met loshangende haren en een van smart vertrokken gelaat, in een pelgnoir gehuld, het vertrek binnen. Enkele ogenblikken stond de groep van drie personen als uit marmer gehouwen.

Toen wendde de jonge vrouw langzaam de roodbekreten ogen beurtelings naar de beide gemaskerde mannen en de opgeheven revolvers.

Toen pas scheen het ontzettende van haar toestand haar duidelijk te worden. Zij was doodsbleek en opende haar mond om wat te zeggen, maar had er de kracht niet toe, en heel langzaam zakte zij op de drempel van de deur bewusteloos ineen.

HOOFDSTUK III

HET VERHAAL VAN LADY STAFFORDSHIRE

Raffles snelde naar haar toe, nam haar in zijn krachtige armen op en droeg haar naar de dichtbijzijnde leuningstoel, waarin hij haar behoedzaam neervlijde.

Hij haalde een kleine flacon met vlugzout uit de zak, welke hij de bewustelooze onder de neus hield.

Zo verliepen vijf minuten, zonder dat een enkele klank de stilte in het vertrek verstoorde.

Het schijnsel van de beide electriche zaklantaarns bescheen het bleke gelaat van Lady Staffordshire.

Eindelijk sloeg zij de ogen weer op, en keek met een blik, die thans meer verwondering dan vrees te kennen gaf, beurtelings naar de beide gemaskerde mannen, die onbeweeglijk als standbeelden naast haar stoel stonden.

Toen richtte zij zich een weinig op, sloeg de peignoir vast om zich heen en vroeg:

— Wie zijt gij en wat komt gij hier doen?

— Mylady, zo begon Raffles op hoffelijke toon, onze maskers moesten u reeds overtuigd hebben, dat wij er de voorkeur aan geven ons incognito te bewaren. Gij kunt van twee mannen die hier zijn binnengedrongen, om de brandkast van uw man te plunderen, bezwaarlijk verlangen dat zij u in bijzonderheden mededelen, wie en wat zij zijn.

De blik van Lady Staffordshire dwaalde naar de brandkast, waarvan de deur verwijderd was en die blijkbaar zo goed als geheel was leeg gehaald.

— Gij zijt — inbrekers? vroeg zij op aarzelende toon, terwijl zij de blik over het keurige avondtoilet van Raffles liet dwalen en ten slotte haar ogen gevestigd hield op zijn hoog voorhoofd.

Raffles glimlachte flauwtjes onder zijn masker.

— Inderdaad mylady, men moet wel tot deze gevolgtrekking komen, als men tenminste niet aan een carnavalsgrap wil

geloven.

— Maar gij zijt gentlemen, naar uw stem, uw kleding en uw houding te oordelen?

— Naar mijn oordeel kan men zowel het een als het ander zijn, mylady, antwoordde Raffles op koele toon. Mag ik nu de vraag stellen, wat u wel bewogen kan hebben op dit nachtelijk uur uw slaapkamer te verlaten. Het is namelijk onmogelijk dat gij ons hebt kunnen horen. Ik zou u raden spoedig terug te gaan want uw echtgenoot zal ongetwijfeld in grote ongerustheid verkeren.

— Mijn echtgenoot is niet thuis, mijnheer, antwoordde Lady Staffordshire kalm, zonder haar blik van het gelaat van de Grote Onbekende af te wenden.

— Niet thuis? herhaalde Raffles verwonderd.

— Hij is gisteravond naar een zijner bezittingen vertrokken. Gij ziet dat ik oprecht ben. Gij hebt niemand tegenover u dan een zwakke, weerloze vrouw.

Raffles hief de hand op.

— Niet verder, mylady. Het is waar, dat ik de brandkast van uw man zo goed als geheel heb leeggehaald, ik zal er echter nooit aan denken ook maar een haar op het hoofd van zijn echtgenote te krenken. Het feit alleen dat ge hier onbeschermd, zonder dat uw man u kan verdedigen, in dit grote huis vertoeft, is voor mij voldoende om een algehele wijziging in mijn plannen te brengen. Gij moet namelijk weten dat John Raffles als een zijner beginselen huldigt, dat hij nooit een vrouw besteelt, hoe rijk zij ook moge zijn. En een zijner andere principes is, dat hij uw seks zoveel hij kan ten dienste is, wanneer zij zich in droevige omstandigheden bevindt, en ik meen, dat dit met u het geval is.

Lady Staffordshire had met stijgende verbazing naar deze woorden geluisterd.

Zij stond op en trachtte door de ga-

ten van het masker de ogen van de Grote Onbekende te ontwaren.

— Gij zijt dus John Raffles?

— Die ben ik, mylady. En ik zal het u aanstonds bewijzen. Amice, zo wende hij zich tot Brand, wij hebben een vergissing goed te maken; wees zo goed, al hetgeen wij uit de brandkast hebben genomen, daar weer in te leggen.

Brand was zo zeer gewend aan de excentriciteiten van zijn vriend, dat hij zonder aarzeling diens verzoek inwilligde.

Hij nam de zakjes met goudgeld, de pakken bankbiljetten en waardepapieren van de tafel en begon ze keurig op de lege planken van de brandkast te rangschikken.

Raffles keek zwijgend en met overelkaar gekruiste armen toe.

Binnen vijf minuten was het hele bedrag, ruim vijf en dertig duizend pond sterling, weer in de brandkast geborgen.

— Niets vergeten? vroeg Raffles kalm.

— Niets, Edward, antwoordde Brand. Raffles wendde zich weer tot Gravin Staffordshire en zei, terwijl hij zijn woorden van een hoffelijke buiging vergezeld liet gaan:

— Ik hoop u overtuigd te hebben, mylady, dat gij inderdaad met de langgezochte en nog nooit ontdekte John Raffles te doen hebt. Ik geef u de verzekering, dat wij zullen gaan, zoals wij gekomen zijn. Ik kan u niet zeggen, hoe het mij tegen de borst zou hebben gestuit, als het mij naderhand gebleken was, dat ik een weerloze vrouw had bestolen. En nog wel een vrouw, die blijkbaar in zeer smartelijke omstandigheden verkeert.

Weer verbreidde zich een dodelijke bleekheid over het gelaat van de jonge vrouw.

— Waaruit leidt gij dat af? vroeg zij op nauwelijks hoorbare toon.

— Dat zal ik u zeggen, mylady. Toen wij uw huis waren binnengedrongen, vernamen wij kort daarop naderende voetstappen. Wij verborgen ons in de keuken en daar heb ik een en ander gehoord, dat doet vermoeden, dat een of

ander zeer smartelijk voorval u heeft geschokt.

Lady Staffordshire moest zich aan de leuning van de stoel vastgrijpen, om niet opnieuw neer te vallen.

— Gij hebt alles gehoord, mijnheer? vroeg zij, terwijl zij een hand op de arm van de Grote Onbekende legde.

— O, neen, mylady, lang niet alles. Slechts enkele woorden waaruit ik niets heb kunnen opmaken. Maar uw snikken waren daarentegen voor mij een des te duidelijker taal.

Gedurende enkele ogenblikken werd er in het vertrek niets gehoord dan de moeilijke ademhaling van Gravin Staffordshire, die het hoofd gebogen hield.

Toen hief zij het plotseling weer op en zei kortaf:

— Gij kunt wel gelijk hebben, mijnheer. Ik kan thans zeker ons gesprek wel als geëindigd beschouwen. Of wenst gij nog iets?

— Ja, mylady, antwoordde Raffles kalm. Ik wens u te helpen, indien dat in mijn vermogen is, en gij mijn hulp aanvaardt.

— Mij helpen? Gij? riep de gravin op bittere toon.

Raffles week een stap achteruit.

— Ik begrijp, wat u bezielt, mylady, zei hij op doffe toon. Gij kunt u niet losmaken van het denkbeeld, dat de man, die thans bij u heeft ingebroken, ook noodzakelijk een misdadiger zou zijn. Toch geloof ik u te mogen zeggen, dat gij u vergist. Ik ben er volstrekt niet trots op, maar ik wil u toch wel zeggen, dat ik in mijn leven als inbreker verscheidene daden bedreven heb, die mij zeer gelukkig hebben gemaakt, omdat ik daarmee de dankbaarheid heb weten te verwerven van een aantal brave lieden. Bovendien beschik ik over een macht, die bijna grenzeloos is. Ik leef onder talloze gedaanten, ik kan overal gaan en komen waar ik wil. Ja zelfs heeft men mij reeds aan het hof ontvangen, mylady. Kortom, mij staan de middelen ten dienste, waarover zelfs de best ingerichte politie ter wereld niet beschikt.

Gravin Staffordshire had met stijgen-

de belangstelling en een zonderlinge uitdrukking van hoop en tevens vrees op haar gelaat, naar deze woorden geluisterd.

Zij scheen ingespannen over iets na te denken.

Toen ging haar blik naar de brandkast, waarin deze zonderlinge man zo juist een groot vermogen had neergelegd, dat hij met evenveel gemak had kunnen medenemen, indien hij dit gewild had.

En nu kwamen haar plotseling de verhalen te binnen over de edelmoedige daden, van deze inbreker, zijn groot hart, zijn heldenmoed en zijn ongelooflijke schrandrheid, verhalen, die gangbare munt waren in de rookkamers der heren, zowel als in de intieme boudoirtjes der dames.

En deze man stond nu voor haar.

Zij bedacht zich nog even, keek nogmaals naar de fijne gespierde handen van Raffles, zijn edele gestalte, de als met een penseel getrokken wenkbrauwen, het hoge voorhoofd, en scheen toen een besluit te nemen.

Zij streek de hand over haar voorhoofd, als om haar gedachten te dwingen zich te concentreren, en zei toen:

— Gij zegt, dat gij over een grote macht beschikt?

— Inderdaad, mylady.

— Zoudt gij mij een grote dienst willen bewijzen?

— Zonder enige aarzeling, mylady.

— Maar zoudt gij dat willen doen, zonder dat iemand — ook mijn man niet — de aard zou te weten komen van de dienst, die gij mij bewijst?

— Indien gij dat zoudt wensen, zouden slechts twee mensen op de gehele aarde het weten, mylady. Mijn vriend, dien gij daar ziet, en ik zelf.

Gravin Staffordshire legde de hand op het hart en liet zich weer in de stoel terugvallen.

Toen hief zij het bleke gelaat naar de Grote Onbekende op, en deze zag twee glinsterende tranen langzaam over haar wangen rollen.

— Luister, John Raffles. Ik wil u bekennen, dat men mij reeds veel van uw verwonderlijke bekwaamheid heeft ver-

teld. Ik heb het niet steeds willen geloven, thans zou ik u gaarne op de proef stellen. Weet gij wie de vrouw was, die ik hedennacht tersluiks heb binnen gelaten en daarna weer even ongezien mijn huis heb doen verlaten? Zij was de zoogmoeder van mijn kind.

Raffles maakte een bijna onmerkbaare buiging.

— En weet gij, wat ze mij kwam mededelen?

Dat men gisternacht mijn lieve jongen heeft ontvoerd.

De Gravin boog zich voorover bedekte het gelaat met de handen en barstte opnieuw in een hartstochtelijk snikken uit.

Raffles legde de hand op de arm van de jonge vrouw en zei met zijn warme, zachte stem:

— Maak u niet zo van streek, mylady. Vertel mij, wat ik u bidden mag, wat deze vrouw u zelf kon mededelen en ik bezweer u, dat ik alles wil doen, om u te helpen.

Gravin Staffordshire wiste haar ogen af met het kanten zakdoekje, dat zij in de hand hield, en vervolgde toen met sidderende stem:

— Mijn lieve jongen is vijf jaar. Zijn zoogmoeder woont in een klein dorp, Greenham, op acht uren sporen van Londen verwijderd. Gisteravond was hij als naar gewoonte om acht uur naar zijn bedje gebracht. Om twaalf uur des nachts meende de vrouw, die ik volmaakt kan vertrouwen, en die mij steeds ijverig en trouw heeft gediend, enig gerucht in huis te horen. Zij stond op en opende de deur van haar slaapkamer, ging de gang door en opende de deur van de tuinkamer. Daar deed zich geen enkel geluid horen. Met zachte stem riep zij de waakhond. Het dier deed zich echter noch zien, noch horen. Angstig deed de vrouw enige schreden in de tuin. Plotseling stiet zij met de voet tegen een zacht voorwerp. Slechts met moeite kon zij een kreet van schrik weerhouden. Zij bukte zich en keek waar zij met de voet tegen gestoten had — het was het levenloze lichaam van de hond.

Even hield de jonge vrouw op.

Haar gehele lichaam sidderde bij de herinnering aan het verhaal, dat haar zoëven door de nachtelijke onheilsbode was gedaan.

Toen vervolgde zij op doffe toon:

— Door een somber voor gevoel gedreven, keek Mary Goldman, zo is haar naam, naar het venster van Peter's slaapkamertje, dat op de tuin uitziet. Het venster stond open en toch was zij zeker geweest, dat zij het zelf een paar uren geleden gesloten had. Met een kreet van schrik snelde zij het huis weer binnen en ijde naar de slaapkamer van mijn jongen. Zodra zij de deur geopend had, bleef zij als vastgenageld op de drempel staan; het bedje van mijn lieveling was leeg.

Weer verborg de jonge vrouw het gelaat in de trillende handen.

— Natuurlijk heeft zij onmiddellijk de politie op de hoogte van het voorval gebracht? vroeg Raffles.

— Dadelijk.

— Hoeveel tijd verliep er ongeveer tussen het tijdstip, waarop zij het gerucht hoorde en dat, waarop zij de politie in kennis van het gebeurde stelde?

— Dat zal iets meer dan een half uur geweest zijn.

— Had zij niet kunnen opbellen?

— De telefoondraad bleek doorgesneden te zijn. Zij moest zich eerst aankleden en naar het politiebureau lopen, dat zich op ongeveer een kwartier afstand bevindt.

Raffles dacht een ogenblik na en vervolgde toen enigszins aarzelend:

— Gij hebt uw man zeker dadelijk opgebeld?

De jonge vrouw liet het hoofd nog dieper voorover zinken.

Toen zij het eindelijk ophief, was het met een gloeiende blos overtoegen.

— Neen, mijnheer, dat deed ik niet. In een oogwenk had Raffles alles begrepen.

Hij dacht er echter niet aan, nog meer te vragen.

Maar voor hij iets had kunnen zeggen, stond Lady Staffordshire op.

— Zij had de handen gevouwen, die zij nu smekend naar hem uitstreekte.

— Ik bezweer u, John Raffles, alles

te doen, wat mogelijk is. O, als gij wist... Ik vrees het ergste. Ik kan slechts één reden zien, waarom men mijn lieve jongen heeft ontvoerd, en die reden is, dat men een schandelijke chantage wil plegen. Wie weet, zijn er nog mensen, die 't geheim mijner jeugd kennen en die nu hopen mijn echtgenoot of mij geld af te persen.

Met een wild gebaar sloeg de jonge vrouw de handen voor het gelaat.

Raffles begreep wel dat de gravin zijn tegenwoordigheid op het ogenblik bijna geheel vergeten was, meegesleept door haar gevoelens van angst en schaamte.

Er lag een starende blik in de mooie blauwe ogen van de vrouw, toen zij de handen weer liet zakken en op hartroerende toon uitriep:

— En nu zullen de ellendelingen die mijn Peter gestolen hebben, die mijn geheim kennen, het aan mijn man willen verkopen, die mij er misschien vreselijk voor zal straffen.

Ik smeeek u, John Raffles, help mij. Wat gij ook gedaan moogt hebben, het zal u vergeven worden. De Voorzienigheid moet u deze nacht op mijn pad gebracht hebben. Als gij mij mijn kind teruggeeft, voor mijn echtgenoot weet... O, dan zal ik u ten eeuwige dage dankbaar zijn. Het vreselijke bericht, dat Mary Goldman mij bracht heeft mij krankzinnig van smart gemaakt. Maar ik wil u vertrouwen.

— Dat moogt gij, mylady, zei Raffles op kalme toon. Ik verzeker u, dat als het menselijkerwijs gesproken mogelijk is, uw kind u spoedig zal worden teruggegeven. Kunt gij mij een adres opgeven, waar ik u wellicht enig bericht zal kunnen zenden?

— Meldt het dan aan Mrs. Goldman, antwoordde de jonge vrouw haastig. Zij weet waar zij mij op bepaalde dagen kan vinden.

— Maar veronderstel dat ik de kleine Peter spoedig terugvind? vroeg Raffles glimlachend.

— Dan brengt gij hem onmiddellijk, onmiddellijk, hoort gij, riep Lady Staffordshire hartstochtelijk uit.

Raffles boog het hoofd en zei:

— Dan blijft ons niets anders over

dan afscheid te nemen. Gij hebt mij zo even zaken medegedeeld, welke een man van eer voor altijd in het diepst van zijn hart bewaart en die gij, daar ben ik zeker van, zeker aan geen sterveling zoudt hebben toevertrouwd, wanneer gij niet zo door uw smart overweldigd waart. Kunt gij mij een nauwkeurige beschrijving van de kleine jongen geven?

De gravin stond op, scheen zich even te bedenken en zei toen:

— Wacht een ogenblik.

Zij snelde de kamer uit en ging een aangrenzend vertrek binnen.

— Dat is waarschijnlijk haar boudoir, fluisterde Raffles bijna onhoorbaar.

De beide vrienden hoorden hoe er een bureau werd geopend en weer gesloten.

Toen de jonge vrouw terugkwam had zij een kleine foto in de hand, welke zij Raffles overhandigde.

— Ik doe er met een zwaar hart afstand van, zei zij, want het is het enige, dat ik heb. Maar ik begrijp dat het u van groot nut kan zijn. Helaas is dit portretje reeds drie jaren oud.

Raffles wierp een blik op de foto, die een allerliefst knaapje van ongeveer tweejarige leeftijd voorstelde.

— Gij hebt geen portret van latere datum? vroeg hij.

— Neen mijnheer. Jammer genoeg, niet.

— Dat is inderdaad jammer, want een kind pleegt juist op deze leeftijd vrij aanzienlijk te veranderen. Maar ik zal het er mee zien te doen. Hij had blauwe ogen?

— Ja, Mrs Goldman zei altijd, dat zij sprekend op de mijne leken.

— Dan moet hij onder alle andere knapen opvallen, zei Raffles, zonder

evenwel een zweem van galanterie in zijn stem, want dat zou thans zeer misplaatst geweest zijn. Zijn haar is blond? ging hij voort.

— Ja, mijnheer. Een fraale goudblonde kleur en zeer lang.

Raffles liet de foto in zijn zak glijden.

Toen bracht hij de hand naar zijn gezicht en nam zijn masker af.

— Het zal niet gezegd zijn, mylady, dat gij uw vertrouwen geschonken hebt aan een gemaskerd man, zei hij op hoffelijke toon. Weliswaar zoudt gij mij zeker later nooit herkennen, als ik mij niet bekend maakte, maar nu zult gij u althans herinneren, hoe ik er deze nacht heb uitgezien.

De gravin wierp een onderzoekende blik op het scherp getekende, van ontembare wilskracht getuigende gelaat van de Grote Onbekende, op de schitterende grijze ogen en stak hem de hand toe.

— Gij zijt een vreemde man, zei zij op zachte toon. Hoe is het mogelijk, dat ik u, die ik nog nooit gezien heb, en die men mij steeds beschreven heeft als een niets ontziende dief, reeds aanstonds mijn gehele vertrouwen heb geschonken?

— Dat zal de voorzienigheid zo gewild hebben, mylady antwoordde Raffles glimlachend, terwijl hij zijn tas met inbrekerswerktuigen en zijn lantaarn nam. Maar wat gij daareven zei moet ik tegenspreken; gij hebt mij namelijk reeds herhaalde malen gezien.

Met deze woorden maakte Raffles een hoffelijke buiging en het volgende ogenblik had hij en Charles Brand het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK IV TOEBEREIDSELEN

De beide vrienden verlieten het huis op dezelfde wijze als zij gekomen waren.

Zonder zich ook maar iets te bekommeren om de politieagenten die zij op straat tegenkwamen, wandelden zij lang-

zaam door de thans geheel verlaten straten naar de villa in de Cromwellstreet.

Van tijd tot tijd wierp Brand een blik achter zich om zich te vergewissen dat zij niet achtervolgd werden.

Niets deed zich echter zien.

Gravin Staffordshire scheen de Grote Onbekende volkomen te vertrouwen en niet in zijn geheimen te willen doordringen.

Bijna een half uur liepen beide vrienden zwiingend door.

Brand was de eerste die het woord nam.

— Dat lijkt mij een zeer zonderlinge geschiedenis toe, Edward, zei hij hoofdschuddend.

— Minder zonderling dan moeilijk op te lossen, antwoordde Raffles. Ik geloof dat die arme vrouw, bijna waanzinnig van smart, een goed inzicht in de motieven der ontvoers had.

— Wel, de dieven kunnen twee wegen volgen. Zij kunnen Lord Staffordshire geld afpersen onder de bedreiging, dat zij anders de misstap van zijn vrouw aan het licht zullen brengen, of zij kunnen ook de arme vrouw trachten te bewerken en haar met schande bedreigen.

— In ieder geval moeten het personen zijn, die het geheim van Lady Staffordshire kennen.

— Dat spreekt van zelf. Maar hoe vaak komt het niet voor dat men in dergelijke gevallen een onvoorzichtigheid begaat. Dat men lieden vertrouwt, die niet te vertrouwen zijn.

— Ik kan niet zeggen dat zij ons veel aanknopingspunten heeft geleverd, begon Brand na enige tijd weer.

— Dat heeft zij inderdaad niet, antwoordde Raffles, uit zijn gedachten opschrikkend. Vergeet echter niet, dat zij zelf ook niet meer geweten heeft.

— Wat denk je te doen? vroeg Brand.

— Natuurlijk allereerst naar Greenham gaan en daar zelf eerst een onderzoek instellen.

— Zou de pers er ruchtbaarheid aan geven?

— Dat is best mogelijk. Waarschijnlijk zal de gravin aan die Mrs. Goldman wel opdracht gegeven hebben een som geld uit te loven voor degene, die de knaap terugbrengt.

— Zou Lord Staffordshire al van iets weten?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik heb je al gezegd, dat hij een

man van eer en een goed schutter is maar tevens nogal dom, zei hij. Hij weet natuurlijk van niets.

— Hoe lang zijn zij getrouwd?

— Ongeveer vier jaar, antwoordde Raffles.

Zwiingend zetten de beide vrienden hun weg voort.

Toen zij bijna het huis bereikt hadden, zei Brand:

— Als morgen of overmorgen de zaak niet tot een uitbarsting komt, ik wil zeggen als dan de ontvoers van het kind zich niet reeds tot Lord Staffordshire gewend hebben, dan zullen we toch naar een andere oplossing van de zaak moeten zoeken.

— Ongetwijfeld. Dat zou dadelijk een geheel andere wending aan de zaak geven. Er zou dan een ander motief voor de ontvoering gezocht moeten worden.

Indien ik het mij echter wel herinner vertelde Lady Staffordshire, dat haar echtgenoot diezelfde avond plotseling op reis was gegaan.

Eensklaps bleef Brand staan.

Er scheen hem iets in te vallen.

Toen greep hij Raffles bij de arm en vroeg:

— Wist jij, dat de Graaf op reis zou gaan? Dat was hij toch eergisteren volstrekt niet van plan. Zou zijn plotseling vertrek misschien in verband staan met de ontvoering van het kind?

In gedachten verzonken, antwoordde Raffles niet; hij stak de sleutel van de buitendeur in het slot en de beide vrienden traden de villa binnen.

Het was bijna vier uur in de ochtend.

Reeds begon het in het oosten te dagen en drong een flauwe schemering door de ramen van de bibliotheek naar binnen.

Raffles had zich nauwelijks van zijn jas en hoed ontdaan of hij trad op de boekenkast toe en nam er een grote kaart van de zuidelijke Graafschappen van Engeland uit, die hij op de grote tafel tussen de beide ramen uitspreidde.

Daar het nog te donker was om bij daglicht te kunnen zien, werden de gordijnen dichtgeschoven en het electrisch licht opgedraaid.

— Greenham ligt, naar ik zie, in een bosachtige streek en dicht bij een grote zijtak van de Theems, merkte Raffles op, die zich over de kaart had heengebogen. Het spoorwegstation is dichtbij, maar zij kunnen ook evengoed per auto naar een andere stad vertrokken zijn.

Raffles richtte zich op en keek peinzend voor zich uit.

— Ik begin langzamerhand in te zien, Charles, dat de zaak toch nog grote moeilijkheden zal opleveren, als wij niet wat meer aanknopingspunten bezitten.

— En daar deze aanknopingspunten slechts te Greenham te vinden zijn... merkte Brand op.

— Zo zullen wij maar beginnen met daar gauw naar toe te gaan, vulde Raffles de zin aan. Wij zullen eerst echter een paar uren rust nemen, die wij wel verdiend hebben. Misschien brengen die ons wel raad.

Het waren inderdaad slechts een paar uur en om half acht nam Raffles de huistelefoon van de haak en belde zijn chauffeur Henderson op, die achter in het grote park boven de garage, zijn woning had.

Tien minuten later stond de chauffeur, een reus van een kerel, met armen als smidshamers en een breed, open gelaat, voor zijn meester.

— Wij gaan op reis, James, zei Raffles eenvoudig.

— Per auto, mylord?

— Per auto, James.

— Wapens en verkleedingen, mylord?

— Zoals je zegt, James. Zorg voor een goed gevulde lunchmand, en voorts veel durf en ondernemingsgeest.

Henderson's ogen schitterden.

Dat was een kolfje naar zijn hand.

— Gaat de reis ver, mylord, als ik vragen mag? Oostenrijk of Spanje?

— Neen, James, antwoordde Raffles glimlachend. Ditmaal blijven wij iets dichterbij honk — tenminste voorlopig. Ik weet echter volstrekt niet, waarheen het lot ons kan brengen. Het is dus beter, dat je er op rekent dat wij misschien het Kanaal moeten oversteken. Neem in ieder geval de grote Bentley; dat is immers de snelste wagen. Trek echter je livret uit, die je onmiddellijk

zou verraden als de chauffeur van Lord William Aberdeen. Het is namelijk volstrekt niet nodig, dat men ons herkent.

— Begrepen, mylord, zei Henderson. Wanneer wilt gij, dat de auto voorkomt?

— Over een kwartier, James.

Zonder overhaasting, maar snel en efficiënt werden de laatste voorbereidingen gemaakt. Twintig minuten later ving de reis aan en omstreeks elf uur in de ochtend werd het spoorwegkruispunt Stamford bereikt, waar Raffles de auto liet stoppen.

Zij waren het eindpunt van hun reis genaderd.

Henderson parkeerde de auto voor een tamelijk groot hotel, waar Raffles gewoon was af te stappen, op zijn grote toeren dwars door Engeland.

Reeds was de portier komen toesnelen en de kruier van het hotel, die zich haastte om de bagage uit de auto te nemen en binnenshuis te dragen.

Raffles en Brand traden de vestibule binnen, terwijl Henderson de auto naar de garage reed.

De beide vrienden werden aanstonds door de gerant van het hotel verwelkomd.

— Gij kunt ons een paar goede kamers geven mijnheer? vroeg Raffles.

— Zeker mylord. Indien gij wilt, kunt gij dezelfde kamer krijgen, welke gij een paar maanden geleden bewoond hebt. Daar naast is juist een zeer goede kamer leeg.

— Uitstekend, riep Raffles uit. Het is bijna het uur van de lunch; ik hoop dat ge iets goeds te eten hebt?

— Zeker, mylord, antwoordde de gerant. Wilt gij in de eetzaal lunchen?

— Neen, ik geef er de voorkeur aan, dat wij op onze kamer bediend worden. De gerant boog zwijgend.

De beide vrienden gingen per lift naar de eerste verdieping, waar zich hun vertrekken bevonden.

De beide logeerkamers waren aan de voorzijde van het hotel gelegen en van uit de ramen genoot men van een fraai uitzicht.

Zodra zij de kamer waren binngetreden sloot Raffles de deur, ontdeed zich van overjas en hoed en zette zich

aan de grote ouderwetse tafel, die dicht bij een der ramen was geschoven.

— Wij zullen het er voor houden, dat dit ons hoofdkwartier is, Charles, zo begon hij. Greenham ligt hier slechts een uur wandelens vandaan en ik vind het raadzaam niet per auto te gaan, die gauw in het oog zou vallen. De streek is hier prachtig en ik geloof niet, dat je je een goede wandeling zult beklagen, is het wel?

— Integendeel, riep Brand opgewekt uit. Het is heerlijk weer en ik verlang niets liever dan mijn benen wat uit te strekken. Laat ons maar gauw gaan. Maar dat is waar ook, je kent het adres van die Mary Goldman nog niet?

— Dat komt wel in orde, hernam Raffles kalm. Het is een klein gehucht met nauwelijks zes of zevenhonderd inwoners en het spreekt vanzelf dat de eerste de beste veldwachter mij haar adres kan noemen.

— Zullen we ons vermommen? vroeg Brand.

— Dat lijkt mij voorlopig overbodig, antwoordde Raffles. Later misschien.

Nadat zij zich een uitgebreide lunch goed hadden laten smaken en ook Henderson zijn deel had gehad, gingen de beide mannen op weg.

Henderson had opdracht gekregen in het hotel te blijven en zich gereed te houden voor geval hij nodig mocht zijn.

Raffles had in een boekwinkel op de markt een voortreffelijke en duidelijke wandelkaart der omstreken van Stamford gekocht, met behulp waarvan het hem gemakkelijk zou vallen de weg naar Greenham te vinden, dat aan de straatweg van Stamford naar Spalding gelegen was.

Spoedig hadden zij de stad verlaten en stapten met een flinke pas langs de lommerrijke straatweg voort.

Raffles scheen diep in gedachten verzonken te zijn en Brand begreep, dat zijn vriend een oplossing trachtte te vinden voor het raadsel dat hem op zulk een zonderlinge wijze ter ore was gekomen.

Plotseling vroeg Raffles:

— Je hebt natuurlijk het ochtendblad al gelezen?

— Dat spreekt vanzelf, Edward, antwoordde Brand.

— Er staat niets betreffende de zaak in?

— Geen woord.

— Dat is misschien wel gedaan op verzoek van Lady Staffordshire. Het is begrijpelijk dat zij zo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan de zaak wil geven.

Om twee uur in de namiddag bereikten Raffles en Brand de eerste huizen van Greenham, zeer schilderachtig tegen de flauwe helling ener hoogte aan gelegen en aan alle zijden door bossen omgeven.

Spoedig ontmoetten zij een veldwachter, die met de handen op de rug kalm langs de hoofdstraat heen en weer kuierde.

Raffles wachtte tot de man vlak bij hem was, groette hem en vroeg:

— Zoudt gij mij kunnen zeggen, waar Mrs Goldman woont?

De veldwachter wierp de beide deftig geklede vreemdelingen een tamelijk verbaasde blik toe en antwoordde toen, terwijl hij zich half omdraaide en met de vinger in de verte wees:

— Het gebouw, hetwelk ik daar aanwijs, is het gemeentehuis. Er staat een klein torentje op het dak. Even daar voorbij vindt gij een kleine dwarsstraat, die op de rivier uitloopt. Het vierde huis aan uw linkerhand in die straat, te midden van een kleine tuin gelegen, wordt door Mrs. Goldman bewoond.

Raffles bedankte hem, waarna de beide vrienden hun weg vervolgden.

Inderdaad was het huisje van Mary Goldman aan alle zijden door een niet grote, maar goed onderhouden tuin omgeven.

Terzijde van het huis bevond zich een klein erf, in het midden waarvan een vrouw van omstreeks vijf en dertig jaar bezig was met het schuren van enige koperen emmers.

Door het plotseling kraken van het kiezel onder de voeten van de twee vrienden hief de vrouw het hoofd op, en kwam langzaam naar de beide mannen toe, terwijl zij zich het donkere haar uit de ogen streek.

Mary Goldman — want zij was het —

had een regelmatig gelaat met donkere, glanzende ogen, gitzwarte wenkbrauwen, en een fraai getekende mond.

Zij kon niet veel kleiner zijn dan Raffles, en had een goed figuur.

— Zijt gij verdwaald, heren dat gij zover van de grote weg zijt afgeraakt? vroeg zij op enigszins spottende toon.

— Neen, antwoordde Raffles glimlachend, wij zijn niet verdwaald. Integendeel, wij kwamen hier met een vast omschreven bedoeling. Ik hoop, dat gij zult begrijpen welke aangelegenheid ons naar dit afgelegen dorp en wel juist uw huis brengt?

Mary Goldman greep Raffles plotse-ling bij de arm en vroeg:

— Gij zijt van de politie?

— Misschien, antwoordde Raffles kalm.

Mary Goldman wierp de beide mannen achtereenvolgens een snelle en onderzoekende blik toe.

Blijkbaar vroeg zij zich zelf af, of zij wel vertrouwen in deze beide vreemdelingen kon stellen.

Dadelijk had Raffles dit op haar ge-laat gelezen, nog voor zij een woord had gesproken.

Hij stak zijn hand in zijn binnenzak en haalde er een uitstekend nagemaakte Londense politiepenning uit, welke hij de vrouw voorhield.

De jonge vrouw knikte zwijgend.

— Vraag mij slechts wat gij weten wilt, mijnheer, en ik zal er naar mijn beste weten op antwoorden. Ik moet echter zeggen dat het mij verbaast dat de Londense politie reeds van het geval op de hoogte schijnt te zijn.

— De officiële Londense politie is nog niet in de arm genomen, zei Raffles met een fijn glimlachje, maar wij, wij zijn in het vertrouwen van de Gra- vin van Staffordshire. En wilt gij nu zo goed zijn om de inrichting van het huis te laten zien en meer speciaal uw eigen slaapkamer en die van de ontvoer- de knaap?

— Gaarne mijnheer, antwoordde de jonge vrouw zuchtend. En de hemel ge-ve dat uw nasporingen met een goede uitslag bekroond worden.

Het drietal begaf zich naar de voor-

zijde van het huis, en nauwelijks wa- ren zij binnen, of Raffles begon als een ware speurhond zijn onderzoek.

Niets ontging hem, noch in de huis- kamer, noch in de keuken, noch in de slaapkamers van het huis.

Eindelijk bereikten zij de achterzij- de van het huis, na dit door een tuin- deur te hebben verlaten, en hier wendde Raffles zich opeens tot de jonge vrouw met de vraag:

— Wilt gij zo goed zijn mij eens nauwkeurig te vertellen hoe de zaak zich heeft toege dragen?

Op het horen van deze vraag keek Brand zijn vriend met onverholven ver- bazing aan.

De vorige dag had hij immers het gehele relaas in geuren en kleuren uit de mond van Gravin Staffordshire ver- nomen.

Raffles echter luisterde met de groot- ste aandacht naar het verhaal, dat de verzorgster van de kleine Peter hem deed.

Nadat zij haar verhaal beëindigd had, vroeg Raffles:

— De knaap was hier zeker goed be- kend?

— Niet alleen hier in het dorp mijn- heer, maar ver in de omtrek. Ik ging vaak met hem uit wandelen.

— Zo zo, hernam Raffles kort. Wat ik zeggen wil: is het kadaver van de dode hond reeds begraven?

— Neen, het ligt in gindse schuur; ik wilde het juist vanmiddag achter in de tuin onder de grond stoppen.

— Nu, voor gij dat doet, zou ik het dode dier graag eens zien.

De jonge vrouw antwoordde niet, maar ging de beide mannen voor naar een kleine schuur, die zich achter in de tuin bevond.

Zij opende de deur en ging Raffles voor.

Het was vrij licht in het kleine ge- bouwte, dat van drie ramen voorzien was die evenwel onder een dikke laag stof bedekt waren.

Raffles trad op het kadaver toe, keek in de ogen van het dode dier, opende niet zonder moeite de bek en richtte zich toen weer op.

Iemand die hem slechts oppervlakkigkende, zou volstrekt geen verandering op zijn gelaat hebben gezien, maar Brand ontdekte aanstonds dat Raffles blijkbaar iets op het spoor was.

— Dank u, zei de Grote Onbekende op vriendelijke toon tot de jonge vrouw. Wij zullen nu maar weer teruggaan.

A propos, mag ik vragen of gij de huishouding hier alleen doet?

— Neen, mijnheer, een werkvrouw komt drie keer per week. De woning zou voor mij alleen veel te groot zijn, dat begrijpt gij wel. Zij komt 's morgens om acht uur en gaat om vier uur weer naar huis.

— Is zij er vandaag geweest?

— Neen, mijnheer, vandaag niet, morgen komt zij weer.

Maar ik kan u zeggen, dat gij geheel en al op een dwaalspoor zoudt zijn, als gij ook maar een ogenblik zoudt menen, dat zij iets met de ontvoering uitstaande heeft.

— Daarvan ben ik overtuigd, antwoordde Raffles kortaf.

Voor het huis gekomen, namen de beide mannen afscheid van de jonge vrouw, na haar te hebben beloofd, dat zij haar op de hoogte zouden houden van de vorderingen van hun onderzoek.

Toen zij zich weer op de weg naar Stamford bevonden, stond Mary Goldman nog steeds op het erf en keek hen onbeweeglijk na.

Geruime tijd werd er geen woord tussen de beide mannen gesproken.

Eindelijk kon Brand zijn ongeduld niet langer bedwingen.

— Heb je nu iets ontdekt, of niet? vroeg hij.

— Dat geloof ik haast wel, antwoordde Raffles, terwijl er een flauwe glimlach om zijn lippen speelde.

— En heb je reeds enig vermoeden, wie de knaap gestolen hebben?

— Neen, daaromtrent tast ik nog in het duister, antwoordde Raffles kalm.

Brand stiet een kreet van teleurstelling uit.

— Ik meende toch aan je gelaat te hebben gezien, dat je al enig spoor ontdekt had, zei hij.

— Het ene behoeft het andere niet uit te sluiten; hernam Raffles bedaard, Het spoor is er — ik heb het nog slechts te volgen.

— Het moet een vreselijke nacht voor die arme Mrs. Goldman zijn geweest, ging Brand voort.

— Dat geloof ik niet, zei Raffles zonder een spier van zijn gelaat te bewegen.

— Niet? riep Brand verbaasd uit. Zou zij zich dan van de hele zaak niets hebben aangetrokken?

— Dat zou ik niet durven zeggen, maar wat ik wel weet is, dat zij de hele nacht waarschijnlijk rustig geslapen heeft.

Brand bleef midden op de weg staan en keek zijn vriend met wijd open gesperde ogen aan.

Hij meende zijn oren niet te kunnen vertrouwen.

— Meen je wat je daar zegt? vroeg hij eindelijk, bijna fluisterend.

— Ik meen het, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dus haar gehele verhaal zou verzonnen zijn geweest?

— Van begin tot einde.

— Maar dan is de knaap misschien in het geheel niet gestolen.

— Althans niet in de gewone betekenis van het woord. Maar hij is wel weggevoerd. En degene, die dat gedaan heeft, luistert naar de naam van Mary Goldman.

HOOFDSTUK V

HET SPOOR WORDT GEVOLGD

Charles had enige tijd nodig om van zijn verbazing te bekomen.

Hij was tegelijkertijd met Raffles de woning van Mary Goldman binnengeko-

men, hij was er op hetzelfde tijdstip weer uitgegaan, hij had juist hetzelfde gezien wat zijn vriend gezien had en toch had deze in zulk 'n korte tijd blijk-

baar gevolgtrekkingen weten te maken, die hem zelf volkomen ontgaan waren.

Het leek hem eenvoudig een raadsel toe, hoe zijn vriend in zulk een kort tijdsverloop tot zulk een verrassende, geheel onverwachte conclusie had kunnen komen.

¹⁸ Hij meende dan ook een schuchtere tegenwerping te mogen maken.

¹⁹ — Wat je daar zegt, klinkt als ongehoorlijk, Edward. En nu denk ik vooral aan het feit, dat Mary Goldman zelf het verhaal van de ontvoering is komen doen.

²⁰ — Hetgeen onomstotelijk bewijst, dat die ontvoering heeft plaats gehad, riep Raffles uit.

²¹ Maar bedenk, dat er op dit ondermaanse wel eens meer onwaarheden worden verteld, met het doel zich voordeel te verschaffen of een misdaad te verbloemen.

— Maar het doel, Edward! Het doel! riep Brand uit.

— Er kan maar één doel zijn, en dat is chantage op grote schaal. Misschien vind ik later nog wel andere motieven, want het is wel lastig dat ik deze nog niet ken, maar voorlopig moet ik het zonder deze doen.

— Maar nu zou ik toch eindelijk wel eens willen weten, hoe je tot deze slot-som bent gekomen, die ik zeker het allerlaatste verwacht zou hebben?

— Als ik het je vertel, amice, begon Raffles glimlachend, dan zul je het zelf de eenvoudigste zaak van de wereld vinden. Laten wij beginnen met de hond. Het beest heette vergiftigd te zijn. Welnu, de hond is niet vergiftigd, maar met een koord gewurgd.

— Wat zeg je daar?

²² — Zonder enige twijfel. De striem om zijn nek, of liever de opgezette rand van het vlees, was duidelijk onder de haren voelbaar. Er is nog meer zonderlings met die hond. Mary Goldman verzekerde dat zij er over gestruikeld was toen zij naar buiten ging, is het niet zo? Welnu, ik zeg dat het dier binnenshuis is afgemaakt, misschien wel 'n dag van tevoren, door een handlanger, want het lichaam is door twee kamers gesleept, wat voor goede ogen duidelijk

te zien is aan de haren op het tapijt. Begrijp je nu, waarom ik naar die werkvrouw vroeg?

— Ja, nu begrijp ik het, Edward, riep Brand uit. En nu begin ik het zelf ook duidelijker in te zien. Want die haren moeten er, als er nog eergisteren een werkvrouw in huis is geweest, er de volgende dag of later op gekomen zijn.

— Precies, hernam Raffles, misschien was mijn redenering niet opgegaan in een slecht onderhouden woning, maar je zult zelf wel hebben opgemerkt, dat alles keurig en net onderhouden was.

— Waar zou nu de knaap zijn? riep Brand uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, amice, maar je kunt soms grappige vragen stellen, merkte hij enigszins spottend op. Als ik wist waar de knaap op het ogenblik was, sprong ik in de auto, reed er naar toe en haalde hem er weg. Dat spreekt vanzelf. Daar ik echter niet weet waar hij is, schiet er niets anders op over, dan hem te gaan zoeken.

— Maar je hebt nog volstrekt geen aanwijzingen, je weet nog van niets.

— Die aanwijzingen hoop ik spoedig te vinden in de woning van Mary Goldman.

— Ga je er weer heen?

— Ja in de gedaante van werkvrouw.

Brand keek zijn vriend met verschrikte ogen aan.

— Wil jij Lord Edward Lister, je als schoonmaakster gaan vermommen?

— Als het voor een goede zaak is — waarom niet? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik zie je al bezig met dwell en leren lap, riep Brand lachend uit.

Intussen waren de beide vrienden de straat weer ten einde gewandeld en bevonden zich nu op het marktplein.

Het was nu zaak het adres van de werkvrouw te weten te komen, want Raffles begreep dat het noodzakelijk was zich er van te vergewissen, dat zij werkelijk ongesteld was.

Door enige handig gestelde vragen in het enige logement dat de stad rijk

was, wist hij spoedig wat hij weten wilde.

De oude Peggy was inderdaad ziek en er was geen sprake van, dat zij in de eerste weken weer op de been zou zijn.

Het plan van Raffles was spoedig gemaakt.

Hij begaf zich naar het oude mens, die in een klein huisje op enige afstand van het dorp woonde, deelde haar mede dat hij van de Londense politie was, gaf haar wat geld en kreeg een oud, tamelijk verbleekt portret van de zuster der zieke mee.

Toen de beide vrienden in Stamford terug waren, begon Raffles zich direct in zijn kamer te vermommen.

Na een half uur ingespannen arbeid had hij zich met behulp van hier en daar gekochte kleren zodanig vermommen, dat Brand een kreet van bewondering niet kon weerhouden.

Het was hem bijna onmogelijk, in deze oude vrouw, de welgebouwde gestalte van John Raffles te herkennen.

De kleine half dichtgeknepen ogen schenen voortdurend te tranen, het lage voorhoofd was in duizend rimpels getrokken de mond scheen voor een deel tandeloos en ingevallen en de voeten waren monsterachtig groot.

Henderson was intussen met de auto voorgekomen en Raffles sloeg een lange, zwarte mantel om, die hem bijna geheel bedekte, deed een volle voor het gelaat en liet zich door Brand naar de auto geleiden.

Onder het lopen fluisterde hij de jongeman in:

— Ga naast Henderson zitten en zeg hem, dat hij tot aan het begin van het dorp Greenham moet rijden.

— Ik moet toch zeker in de buurt blijven?

— Daar zul je mij een groot genoegen mee doen.

— Denk je lang weg te blijven?

— Wel neen, Vandaag zal ik wel niet hoeven te beginnen, maar ik kan trachten haar te bewegen mij een nacht onderdak te verlenen. Ik ben een oude vrouw die helemaal van het naburige dorp is komen lopen en mijn zieke zus-

ter heeft geen gelegenheid om mij op te nemen, dat begrijp je wel.

— Zou Mary Goldman die zuster van haar werkvrouw kennen?

— Natuurlijk. Anders zou ik het niet nodig hebben gevonden, mij volgens haar portret te grimeren. Zij moet zelfs reeds een jaar of zo geleden al een paar dagen bij haar gewerkt hebben.

— Hoe kom ik te weten als er iets bijzonders aan de hand is? vroeg Brand.

— Ik zal het bekende sein geven als ik kan blijven. Indien ik binnen een half uur niet terug ben, is dit het bewijs dat ik de nacht daar doorbreng.

Brand ging naast Henderson zitten die de motor reeds had aangezet en nu contact maakte.

Binnen enkele minuten was het kleine plaatsje bereikt en bij de eerste huizen liet Brand de auto stoppen.

Raffles stapte snel uit en langzaam reed de auto Raffles achterop.

Deze liep, de gang van een oude vrouw nabootsend, de dorpstraat af, welke hem nu reeds goed bekend voorkwam en sloeg voorbij het gemeentehuis de zijstraat in.

Het begon langzamerhand donker te worden, en toen Raffles het huisje bereikt had, bleek in de voorkamer licht te branden, want een tamelijk helder schijnsel straalde tussen de niet geheel gesloten gordijnen over de voortuin.

Raffles opende het hekje en trok aan de bel.

Het duurde enige tijd voor de deur werd geopend.

Mary Goldman stond in de gang, die flauw door een petroleumlampje verlicht werd.

De jonge vrouw deed de deur slechts gedeeltelijk open, boog het hoofd naar voren, en riep toen plotseling uit:

— Ben jij dat, Bertha?

— Ja, Moddam, antwoordde de gewaande werkvrouw. Mijn zuster is ziek en ik kom vragen of ik u een paar dagen kan helpen.

— Dat is een goed idee, zei Mary Goldman. Kom binnen.

De oude vrouw trad het huis binnen, blijkbaar zeer verheugd, dat men haar

niet wegzond.

Zij ging regelrecht naar de keuken, als iemand die de weg kent.

Daar legde zij haar mantel af, en liet zich met een vermoeid gebaar voor de grote keukentafel op een stoel vallen.

— Vermoeid? vroeg Mary Goldman, die haar gevolgd was, terwijl zij een blik op het gerimpelde, tanige gelaat van de oude vrouw wierp.

— Ja, Moddam, antwoordde het oude mens, terwijl zij haar benige knieën wreef. Ik wil niet ontkennen, dat die vijf kilometer voor een oude vrouw als ik een heel eind betekenen.

— Ben je bij je zuster geweest?

— Ja moddam. Zij is erg beroerd, en de eerste paar weken zal zij zeker niet mogen opstaan, zegt de dokter.

Mary Goldman fronste de wenkbrauwen.

— Dat komt mij eigenlijk wel wat ongelegen, riep zij uit. Zou je het zware werk wel aan kunnen?

— O, ik zal mijn best doen, moddam, hernam de oude werkster haastig. Ik beloof u, dat ik mijn best zal doen. Als het niet gaat, kunt u mij immers altijd nog wegzenden?

— Nu, het is goed, zei Mary Goldman kortaf. Ik zal het met je proberen. Rekent je zuster op je terugkomst?

— Helaas, moddam, dat zal niet gaan. Gij weet hoe klein behuisd zij is. Ik kan daar niet slapen.

— Nu, blijf dan maar hier vannacht, zei Mary Goldman. Je kunt in het zolderkamertje slapen, als je tenminste met een matras, een hoofdkussen en een paar dekens genoeg neemt, want meer heb ik niet.

Raffles greep de hand van de jonge vrouw.

— Dat is meer dan voldoende, riep hij uit. Ik kan u niet zeggen hoe dankbaar ik u ben, nu ik niet terug behoef te lopen.

— Nu, ga dan maar gauw naar bed, dan ben je morgen goed uitgerust, hernam Mary Goldman, terwijl zij haar handen wreef. Het is bijna negen uur.

De gewaande werkster stond op, en begon met moeite de trappen naar de

zolderverdieping op te strompelen.

Het waren er slechts weinige, want het huisje bevatte maar een enkele verdieping.

Mary Goldman opende de deur van een kleine kamer die juist onder het schuine dak was gelegen en door een dakraam licht ontving en verwijderde zich met een korte nachtgroet.

Het volgende ogenblik was Raffles alleen.

Hij wachtte tot hij de voetstappen van de vrouw had horen wegsterven en rekte zich eens goed uit, want het gebukte lopen met gebogen knieën was een vermoeiende bezigheid.

— Zo ben ik dan in het hol van de leeuw, mompelde hij in zich zelf. Nu komt het er maar op aan, oren en ogen goed open te zetten.

Hij trad onhoorbaar op de deur toe en bemerkte tot zijn blijdschap, dat deze niet was afgesloten.

Raffles haalde onder zijn kleren een kleine platte tas te voorschijn, nam er een paar rubber overschoenen uit en deed deze over zijn schoenen aan.

Hij vergewiste zich, dat zijn revolver geladen was, stak nu de zolder in zijn gehele lengte over en bevond zich nu aan het boveinde van de trap.

Lenig als een panter en zonder het minste gerucht te maken ging hij de trap af, maar halverwege gekomen, bleef hij plotseling staan.

Er werd aan de huisbel getrokken.

Stokstijf bleef Raffles staan, geheel in de duisternis verborgen.

Toen hoorde hij de stappen van Mary Goldman, die zich naar de huisdeur begaf.

De deur werd geopend en er scheen iemand binnen te komen.

Raffles boog zich over de leuning van het portaal en zag, dat een man de gang was binnengetreten, wiens gelaat Raffles echter niet kon zien, daar hij een vilten hoed met een brede rand droeg, die hij diep over zijn ogen had getrokken.

— Gij zijt immers Mary Goldman? vroeg de bezoeker.

Het waren slechts een paar woorden en toch had Raffles moeite een

zachte kreet van verbazing te onderdrukken, want de stem behoorde aan Lord Staffordshire.

Wat kwam de man hier doen? vroeg Raffles zich af. Wist hij iets van het verleden van zijn vrouw? Had hij iets ontdekt dat hem op een spoor had gebracht? Was hij zelf per slot van rekening misschien de man die het kind ontvoerd had?

Zo niet, hoe had hij dan het adres van Mary Goldman weten te vinden?

Op al deze vragen wist Raffles voor het ogenblik geen antwoord.

Het enige wat hij zeker wist was, dat Lord Staffordshire zich op dit ogenblik op slechts enkele meters van hem verwijderd bevond, en dat het zeker niet aan hem, Raffles, zou liggen, als hij niet aanstonds een beter antwoord op deze vragen wist te geven.

Mary Goldman had bevestigend op de vraag van de bezoeker geantwoord en Raffles meende te horen, dat haar stem enigszins beefde.

— Kan ik hier ongestoord met u praten? vroeg de bezoeker.

— Zeker, mijnheer, er is hier niemand behalve ik in dit huis, antwoordde de jonge vrouw.

— Weet gij wie ik ben?

— Neen, mijnheer, ik zie u heden voor het eerst.

Weer enkele ogenblikken van stilzwijgen.

Toen klonk het gedempt van de lippen van de bezoeker:

— Geef mij het kind dat u is toevertrouwd door Lady Staffordshire.

Mary Goldman slaakte een kreet van verbazing.

— Kind zegt gij, mijnheer? riep zij uit. Weet gij wel wat gij zegt? Ik weet niet wat ge bedoelt.

— Ik weet heel goed wat ik zeg, en ik zou mij wel erg moeten vergissen als gij niet de vroegere min zijt van een jongentje, dat u door Lady Staffordshire is toevertrouwd.

— Kom, kom, mijnheer, riep Mary Goldman, met een stem, waarin Raffles duidelijk enige spot kon waarnemen. Men heeft u iets op de mouw gespeld. Ik heb wel een kind in huis gehad, maar

dat was een eigen neefje van mij. Men heeft u op een dwaalspoor gebracht, geloof mij.

— Hm... hm... staan de zaken zo? Wij zullen zien, antwoordde Lord Staffordshire kortaf.

Het volgende ogenblik had hij de vrouw terzijde geschoven en trad ongevraagd de voorkamer binnen.

Raffles kon het tweetal nu niet meer zien, maar hij kon duidelijk horen, hoe de bezoeker met grote stappen rondliep, als een briesende leeuw en overal rond scheen te zoeken.

Het volgende ogenblik had hij de gang weer betreden en ging nu de keuken binnen.

Tenslotte begaf hij zich naar het derde vertrek, waar nog slechts enkele dagen geleden de zoon van zijn vrouw gerust geslapen had.

Hier bleef hij wat langer en Raffles hoorde hem duidelijk enige uitroepen slaken.

Raffles achtte het nu verstandiger de trap weer op te gaan en het bleek, dat hij hierin goed gezien had, want nauwelijks had hij de zolderverdieping weer bereikt of de trap kraakte onder de snelle, zware voetstappen van de bezoeker.

Vlug en onhoorbaar snelde Raffles naar zijn kamertje, trok de deur zacht dicht, wierp zich op bed en trok de dekens over zich heen, nadat hij snel zijn kleren had afgeworpen en op een stoel gelegd.

Er verstreken een paar minuten en toen naderden voetstappen de deur.

Een zwak licht drong het vertrek binnen.

Raffles hield zich alsof hij sliep.

Hij hoorde Mary Goldman en Lord Staffordshire enkele woorden wisselen, waarna de deur gesloten werd.

Toen het stil in huis geworden was, stond Raffles op en sloop opnieuw de trap af.

Nauwelijks had hij zich weer over de balustrade gebogen of hij hoorde de stem van Lord Staffordshire, die nu mat en onzeker klonk:

— Men schijnt mij dus te hebben bedrogen, zei hij tot Mary Goldman, die

tegenover hem stond en wier ogen Raffles van uit zijn schuilplaats in het halfdonker van de gang kon zien schitteren. Ik meende bewijzen te hebben voor — — — Maar nogmaals, hier moet een vergissing in het spel zijn. Zo veel te beter. Ik zou wraak genomen hebben.

Het volgende ogenblik snelde Lord Staffordshire het huis uit, de deur viel achter hem dicht, en Mary Goldman stond in de slecht verlichte gang stil te lachen.

Zij bleef nog even staan op de plek waar zij zich bevond en ging toen langzaam naar de keuken.

Raffles echter ging bedwaard op een van de treden van de trap zitten en wachtte op de komende dingen.

Er verliep geruime tijd, maar Raffles bleef met het geduld van een kat en zonder zich te verroeren op de traprede zitten.

Plotseling vloog hij met een schok overeind want er werd opnieuw gebeld.

Maar Mary Goldman scheen er op gewacht te hebben want dadelijk ging de keukendeur open en zij snelde naar de voordeur.

Met een gang Raffles weer op zijn luisterpost staan.

De voordeur werd geopend, er trad een groot, breedgeschouderd man binnen. Mary Goldman slaakte een onderdrukte kreet en lag het volgende ogenblik in de armen van de onbekende.

— Zo... zo... bromde Raffles in zich zelf. Ik geloof, dat ik nog meer belangwekkende dingen zal te horen krijgen en als ik mij niet vergis, dan is ook hier de liefde weer de grote drijfveer voor Mary Goldman geweest. Ik geloof, dat er licht daagt.

De bezoeker was intussen de gang verder ingekomen en had nu zijn hoed afgezet. Bij het licht van de flauwe brandende ganglamp, zag Raffles dat hij een niet onknap, maar tamelijk ordinaire gezicht had, waarin twee grote zwarte ogen schitterden.

Zijn zwart glanzend haar was terzijde tegen zijn slapen geplakt en viel in dikke krullen in zijn nek.

Onder zijn neus prijkte een klein,

gitzwart kneveltje.

De man was breedgeschouderd en droeg een nauwsluitend, met zwart veterband geboord fluwelen jasje en een nauwsluitende pantalon, die schuil ging in hoge, glimmende kaplaarzen.

Raffles keek zijn ogen uit het hoofd, want hij had plotseling iets ontdekt, dat hem van belang scheen.

— Wel, bromde hij in zich zelf, het gladde hoofd van die late bezoeker lijkt op dat van mijn vriend Saltarelli, de circusacrobaat, als de ene druppel water op de andere.

De bezoeker was intussen met Mary Goldman de huiskamer binnengetreden.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, daalde Raffles ook de laatste treden van de trap af, stak de gang over en verborg zich naast de deur in een kleine nis, die tot zijn geluk met een gordijn was afgesloten en blijkbaar diende om er kleren in op te hangen.

Nauwelijks had hij deze schuilplaats bereikt, of de deur werd weer geopend en Mary Goldman kwam naar buiten en begaf zich naar de keuken.

Even later keerde zij terug met een blad waarop een fles en een paar glazen stonden.

Vervolgens werd de deur weer gesloten.

Raffles boog voorzichtig zijn hoofd om de hoek en keek door het sleutelgat.

De jonge vrouw en de late bezoeker hadden op een divan plaats genomen.

De ogen van Mary Goldman waren geen ogenblik afgewend van het gelaat van de man naast haar.

Toen klonk de zware stem van de bezoeker:

— Ik kon het niet langer zonder je uithouden Mary. Ik verlangde er zo naar je weer te zien.

— Maar was je dan niet bang voor de politie?

— De politie zal mij niet zo gauw te pakken krijgen, hernam de bezoeker op geruststellende toon.

— En ... hij? vroeg Mary Goldman aarzelend.

— Je bedoelt die kleine jongen? zei de man op ruwe toon. Het gaat uitste-

kend, Mary. De kleine schelm zal nog een goudmijn voor ons worden, voor wij ons over een paar jaren van hem zullen bedienen om Lord Staffordshire eens aan de tand te voelen. Ons bastaardje zal over een week in het jongensballet meedansen als de beste en over een maand zal hij met de kleine Tim koordansen, dat het liefhebberij is. Ik beloof je dat ik het niet zal sparen.

Het zal prachtig staan op de programma's:

« De gebroeders Saltarelli in hun ongeëvenaarde evoluties op het slappe koord. »

— O, Mike, wees voorzichtig, riep de jonge vrouw verschrikt uit. Men zal hem immers dadelijk herkennen.

— Stel je gerust, antwoordde de aangesprokene. Ik vertrek over een paar dagen met hem naar het vasteland, dan zal wat schmink en het tricoot hem zodanig veranderen, dat niemand hem herkent, indien er bij toeval eens een En-

gelsman hem mocht zien, die hem hier ook zou gezien hebben. En als hij later herkend wordt, welnu, zoveel te beter, voegde hij er op grimmige toon aan toe.

Raffles halde in zijn schuilhoek de vuisten.

Hij had grote moeite om zich te weerhouden de laaghartige schurk niet het volle gewicht van zijn vuist te doen gevoelen.

Hij begreep echter, dat hem dit thans weinig nut zou opleveren.

Hij wist immers in het geheel niet waar het kind zich bevond en hij zou de mond van Saltarelli zeker niet openen door hem de ogen dicht te slaan.

Hij begreep dat list hier de enige aangewezen weg was.

De geliefden veranderden echter wel dra van onderwerp en Raffles achtte het geraden weer naar zijn kamertje terug te gaan.

Hij wist nu voldoende.

HOOFDSTUK VI

HET CIRCUS SALTARELLI

Om zes uur was Raffles weer klaar wakker.

Hij wierp snel een blik in het spiegel-tje, om er zich van te overtuigen, dat zijn grime nog steeds goed was.

Hier en daar was een enkel veegje schmink voldoende om hem weer volkomen op de oude werkster te doen lijken.

Een half uur later kwam Mary Goldman op de deur kloppen.

— Wakker, Bertha? vroeg zij.

— Ja, moddam. Ik ben al opgestaan, klonk de bevende stem van Raffles, maar ik voel mij een beetje flutzelig.

Een ongeduldige uitroep van de jonge vrouw was het enige antwoord.

— Ik hoop dat het onder het werken zal overgaan, Bertha.

Haar stappen verwijderden zich en even later verliet Raffles zijn kamertje en daalde langzaam de trappen af.

In de keuken vond hij op de tafel een bord met een paar boterhammen er op en daarnaast een glas met nog warme melk.

Hij kauwde het brood met bedachtzame hapjes, als iemand die geen haast heeft, terwijl Mary Goldman ongeduldig rondscharrelde.

— Ben je haast klaar? vroeg zij eindelijk, anders begin ik maar vast alleen.

Met een zucht schoof de werkster het bord van zich af.

Zij nam boender en zeemleren lap ter hand, maar na een kwartier moest zij de strijd tegen haar oude botten opgeven.

Kreunend liet zij zich op een stoel neervallen.

— Het spijt mij zo, moddam, riep zij jammerend uit, maar ik geloof, dat ik het niet kan volhouden.

Ik had zo gehoopt, dat het wel gaat

zou.

Mary Goldman haalde ongeduldig de schouders op.

— Ga naar het huis naast 't gemeentehuis en vraag daar naar Sophie King, beval zij op korte toon. Zij is nog jong en zij zal mij misschien wel kunnen helpen. Je begrijpt wel, dat ik je geen cent betaal.

De oude Bertha knikte droevig met het hoofd, en strompelde de gang uit, terwijl Mary Goldman de deur met een ruwe smak achter haar dicht gooide.

Het oudje sloeg de haar aangewezen weg in en deed haar boodschap bij de jonge werkster, wier adres haar was aangewezen.

Nauwelijks had Raffles het huis weer verlaten of zijn scherpe blik had in de verte de grote grijze Rolls Royce gezien, die langzaam naderde.

Hij liep de auto tegemoet en toen hij de wagen op een tiental meters afstand genaderd was, maakte hij een kort gebaar.

De wagen keerde en reed weg.

Raffles strompelde het dorp uit.

Toen hij de laatste huizen bereikt had, wierp hij een blik achter zich, nam met beide handen zijn rokken op en stapte vlugger dan een haas naar de auto, tot niet geringe verbijstering van een bejaarde boer, die op enige afstand zijn land aan het bewerken was.

Het volgende ogenblik plofte Raffles naast Brand op de kussens van de achterbank neer en barstte in gesmoord lachen uit.

— Dat was me een grap, riep hij uit, terwijl hij zich van zijn pruik ontdeed.

— Je bent goed in je humeur, zie ik, zei Brand. Is het goed geslaagd? Heb je iets ontdekt?

— Alles, antwoorde, van het begin tot het einde. En ik moet beginnen met een bekendheid; wij zijn van een volkomen verkeerde veronderstelling uitgegaan, die kleine Peter is door Mary Goldman eenvoudig in handen gegeven van een kerel, wien zij schijnbaar met lijf en ziel is toegedaan.

— En wie is die man?

— Niemand anders dan Saltarelli, bij de burgerlijke stand beter bekend als

Mike O' Breen.

— De circusdirecteur? riep Brand uit.

— Niemand anders.

— Maar nu je weet waar het ventje is, hebben wij niets anders te doen, dan hem met een paar politieagenten te gaan halen.

Raffles wierp Brand een spottende blik toe.

— Zeer goed opgemerkt. Wij komen daar met de politie, Saltarelli ontkent, er komt een schandaal van, morgen de dag staat alles in geuren en kleuren in alle Engelse bladen, diezelfde dag weet Lord Staffordshire alles — en al ons werk zou voor niets geweest zijn.

Want je zult je misschien herinneren, dat Lady Staffordshire zich liever van kant zou maken, dan dat haar man haar geheim ontdekte.

— Je hebt groot gelijk, Edward, zei Brand. Het was een domme opmerking van mij. Met geweld kunnen wij hier niets bereiken, dat zie ik nu ook in. Maar wat ben je dan van plan?

— Dat zul je horen. Als ik mij niet vergis, ben je een uitmuntend gymnast?

— Ik vlei mij tenminste dat ik het geweest ben, antwoordde Brand niet zonder trots.

— Best, dan zal een weinig oefening je wel weer los en lenig maken. Bovendien vormt de troep van Saltarelli geen eerste rangs gezelschap. Van Henderson weet ik, dat hij op zijn omzwervingen door de wereld bijna een vol jaar trapeze-werker in het circus Bostock te Parijs is geweest. En wat mij zelf betreft, geloof ik wel te mogen zeggen, dat ik mijn mannetje sta. Kortom, amico, wij zullen, als je het goed vindt, met z'n drieën het wereldberoemde Trio Lubowski uitmaken, de bekende koningen der lucht.

Brand zette grote ogen op.

— Van vandaag op morgen? riep hij uit.

— Van vandaag op overmorgen ten hoogste, antwoordde Raffles kalm.

De Grote Onbekende vertelde Brand alles wat hem die nacht was wedervaren.

De jonge man luisterde met grote aandacht toe, en vroeg ten slotte:

— Wat zouden zij voornemens zijn met de knaap uit te voeren?

— Wel, dat ligt nog al voor de hand, meende Raffles. Allereerst hebben zij hem ontvoerd, omdat de jongen toevallig zeer goed paste bij een knaap, die toeren op het slappe koord schijnt te doen. Het is je misschien bekend, dat zo'n paar, meestal onechte tweelingen, voor het publiek altijd een grote attractie vormen en door alle circusdirecteuren goed betaald worden. Op een zeker tijdstip zal die schavuit van een Saltarelli er eenvoudig mee naar Lord Staffordshire gaan of wel naar diens vrouw. In beide gevallen kan hij zeker zijn van een grote afkoopsum, daar geen van de beide partijen er op gesteld kan zijn, het lid van een reizend circus, wellicht al door en door bedorven, openlijk als familielid te erkennen.

— En waar is die troep van Satarelli nu? vroeg Brand.

— Ik weet het niet zeker, maar in ieder geval kunnen zij hier onmogelijk ver uit de buurt zijn, want anders zou de baas van het spul zeker niet naar Greenham zijn gekomen.

Gedurende dit gesprek had de auto de weg naar Stamford afgelegd en stopte voor het hotel.

Raffles deed de zwarte mantel weer om, die in de auto had klaar gelegen, en wipte snel de vestibule binnen en dan in de lift.

Zodra hij in zijn kamer was begon Raffles zich te verkleden.

— Doe jij intussen eens onderzoek, waar dat circus ergens voorstellingen geeft, Charles, zei hij, terwijl hij het schmink van zijn gelaat begon af te wrijven. Wij moeten direct naar Londen terug, want alleen in de garage of het gymnastieklokaal kunnen wij onze toeren naar behoren repeteren. Nog vanavond moeten wij op reis en ons bij het circus aanmelden.

Brand, aangestoken door het enthousiasme van zijn vriend, snelde de trappen af om aan diens verzoek te voldoen.

Een half uur later was hij weer terug, met een gelaat, stralend van voldoening.

— Het heeft niet erg veel moeite gekost, zei hij. Saltarelli bevindt zich op

het ogenblik met zijn troep te Luton.

— Dan hebben wij geen tijd te verliezen, zei Raffles.

Onder het spreken werden de toebereidselen voor het vertrek gemaakt, en een kwartier later zaten zij met hun bagage in de Rolls, die zich onmiddellijk op weg naar Londen begaf, waar men een uur later aankwam.

Het sloeg negen uur, toen de auto stopte voor de kleine zijdeur in de parkmuur van de villa in de Cromwellstreet.

— Luister eens, James, zei Raffles, nadat de wagen in de garage was gereden. Je bent immers een goed trapezewerker geweest?

— Dat geloof ik wel te mogen zeggen, mylord, antwoordde Henderson, terwijl hij zijn borst opzette.

— Je voelt je nog krachtig en lenig genoeg om het voor enkele dagen nog eens te wagen?

— Desnoods een vol jaar, mylord, zei Henderson, terwijl hij zijn machtige biceps spande.

— Goed zo, hernam Raffles glimlachend. Er zal binnenkort van je sterke armen gebruik moeten worden gemaakt, James. Wij gaan ons namelijk een poosje als trapeze-werkers verhuren.

Er vertoonde zich wel een enigszins verbaasde trek op het gelaat van de chauffeur, maar het viel hem geen ogenblik in, zijn baas om nadere inlichtingen te vragen.

Het was hem voldoende te weten wat deze van hem verlangde.

Terwijl Henderson de auto nakeek, gingen Raffles en Brand snel naar hun slaapkamers en pakten daar het nodige in, waaronder een paar tricots en met lovertjes bezette kledingstukken, die hun in hun nieuwe rol te pas zouden komen.

— Nu is het best mogelijk, zei Raffles onderwijl, dat onze vriend Saltarelli ons niet aanneemt, tenzij wij met enige aanbevelingen kunnen komen. Ik zal die dus even gaan vervaardigen.

Hij ging naar de bibliotheek en binnen een kwartier had hij een aantal brieven geschreven, alle met verschillende hand, waarin hoog werd opgegeven van de bekwaamheden van het « Trio Lubowski ».

Hiermede was alles voor het vertrek gered.

Nadat de beide vrienden geluncht hadden, werd Henderson per telefoon geroepen.

Toen de brave kerel binnentrad, keek hij wel enigszins verbaasd, toen hij de kleding van Raffles en Brand in het oog kreeg.

Men kon namelijk moeilijk zeggen, dat zij er als gentlemen uitzagen.

Hun gehele uiterlijk verried hun circusberoep.

Raffles monsterte Henderson met critische blik en zei:

— Je ziet er in dat burgerpak nog wel een beetje te deftig uit voor een trapezewerker, maar wij hebben nu geen tijd meer te verliezen. Dus op weg, lui.

Het drietal verliet het huis door het park en begaf zich naar een vrij groot gebouw, dat naast het tuinhuis achter in het park stond, en waarin zich het gymnastieklokaal en de schermzaal bevonden.

Daar ontdeden zij zich van hun bovenkleren en het volgende ogenblik waren zij druk aan het oefenen.

Nadat er een uur ongeveer verstreken was en niet zonder dat alle leden van het « Trio Lubowski » een paar schrammen en bullen hadden opgedaan, gaf Raffles het teken om een einde aan de oefening te maken.

— Zo is het voldoende, lui, zei hij tevreden, terwijl hij zijn goed weer aantrok.

Zodra dit geschied was, verlieten de drie vrienden, ieder een tamelijk zware houten kist met de bagage achter zich aanslepend, het park door de kleine tuindeur.

Raffles gaf Henderson opdracht een huurauto te halen en spoedig bevonden zij zich goed en wel op weg naar het Victorlasyon.

Zij kwamen juist op tijd, want tien minuten later vertrok de trein naar Luton, waar zij om drie uur in de namiddag aankwamen.

De drie mannen betrokken een eenvoudig logement, gaven de portier het requ hunner bagage en togen daarna op

weg naar de plek, waar het circus zich bevond.

Na een half uur hadden zij het terrein bereikt en reeds in de verte konden zij de bovenkant van de tent ontwaren.

Enkele ogenblikken later bevonden zij zich voor het hek, hetwelk het terrein omsloot.

Naar het bleek waren de repetities in volle gang.

De drie mannen wierpen een nieuwsgierige blik in de arena, en zagen dat er een ballet werd gerepeteerd, want er bevonden zich wel veertig personen in de circus, waaronder een stuk of twintig kinderen, voor de grote meerderheid jongens.

Onderzoekend liet Raffles zijn oog over de kinderen dwalen.

Hij zag echter al spoedig in, dat hij aan het portret, hetwelk Lady Staffordshire hem gegeven had, heel weinig zou hebben.

Hij herkende in geen der kleinen het ontvoerde kind der Gravin.

Nadat zij enige tijd hadden toegekeken trad er een man op hem toe, die op ruwe toon vroeg:

— Wat komen jullie hier uitvoeren?

Raffles maakte een korte buiging en zei, terwijl hij op zijn metgezellen wees:

— Mijn vrienden en ik zijn dit al lang gewend, mijnheer. Gij vergist u, als gij denkt, dat wij voor niets een repetitie willen bijwonen. Wij verlangen niets anders dan met mijnheer Saltarelli te spreken.

— Wie zijn jullie? vroeg Saltarelli kortaf.

— Wij zijn de Koningen der Lucht, wij zijn het « Trio Lubowski ».

— Gage? vroeg Satarelli.

— Nu, ik wil niet zeggen dat wij in normale omstandigheden goedkoop zijn, antwoordde Raffles lachend. Maar gij moet weten dat wij de aansluiting gemist hebben met een ander engagement in Parijs en dat wij twee weken disponibel zijn. Er valt met ons te praten, dat verzeker ik u. Zoudt gij zo goed willen zijn, ons bij de directeur te brengen?

— Die ben ik zelf, bromde Saltarelli

kortaf.

Ga mee. Misschien kunnen wij tot een accoord komen.

De man ging de bezoekers voor naar een soort kantoortje naast het plaatsbureau gelegen en binnen tien minuten was de zaak beklonken en had Raffles een contract in de zak.

Saltarelli stak de mannen achtereenvolgens de hand toe en riep opgewekt uit, daar hij zoëven een goede koop had gesloten:

— Jullie zijn dus voor veertien dagen aan mijn troep verbonden. Maar omdat ik op aanbevelingen nooit erg vertrouwd, zullen jullie aanstonds, na deze repetitie jullie nummer aan mij moeten vertonen.

— Accoord, antwoordde Raffles. Dan zullen wij onze toestellen gaan halen. Gij hebt toch, hoop ik, een net? Want zonder net werken wij niet, dat zult gij wel begrijpen.

Saltarelli antwoordde bevestigend, de drie mannen keerden naar het logement terug om daar de houten koffer met hun trapézes te gaan halen.

Toen zij terugkeerden was de repetitie afgelopen.

Het duurde echter bijna een uur, voordat de trapézes in de nok van het gebouw waren bevestigd, op juist dezelfde afstand als in de grote gymnastiekzaal van het huis in de Cromwellstreet.

Tenslotte werd het net aangebracht, en daarna pas kon de vertoning van de drie nieuwelingen een aanvang nemen.

Bijna het hele personeel van het circus, uit een stuk of dertig mensen bestaande, had hier en daar op de banken plaats genomen om van het schouwspel te kunnen genieten.

Raffles en zijn metgezellen hadden in de kleedkamer hun licht groene tricots aangetrokken en betraden nu het circus.

Een zacht gemompel doorliep de rijen van de toeschouwers, want zelden hadden deze mensen drie zulke stevige en lenige atleten gezien.

Zij wisten niet wat zij het meeste

moesten bewonderen, de zware figuur van Henderson, die niettemin geen ons vet te veel had, de prachtige evenredige gestalte van Raffles, of het sierlijke, fijn gebouwde lichaam van Charles Brand.

Als katten klommen de drie mannen, na met behulp van een ladder boven op het net geklommen te zijn, in de touwen die naar hun trapézes voerden.

Henderson was wegens zijn kracht als « vanger » aangewezen, terwijl Raffles en Brand de rol van « vliegers » zouden vervullen.

Ineens zweefden de lichamen door de lucht en ademloos volgde het personeel het opwindende schouwspel.

De drie mannen daarboven werkten met zulk een zekerheid, dat iedere gedachte aan gevaar buitengesloten was.

Een half uur later lieten zij zich beurtelings van hun hoogte van twintig meter in het net vallen en klauterden zo lenig alsof zij zoëven een kleine wandeling gemaakt hadden, naar beneden.

Saltarelli trad hun met uitgestoken handen tegemoet.

— Bravo, riep hij, met onverholen goedkeuring uit. Ik geloof dat ik niet bekocht ben.

— Mag ik vragen hoe lang gij hier nog blijft, directeur? vroeg Raffles.

— Het is vanavond de laatste dag. Morgen wordt de tent afgebroken en vertrekken wij naar Frankrijk.

— Ik meende gehoord te hebben, dat gij nog enige dagen te Colchester zoudt optreden? zei Brand.

— Dat was ik ook eerst van plan, maar daarvan ben ik teruggekomen, zei Saltarelli kortaf. Men wil ons in Frankrijk een beter engagement aanbieden. Ik kan toch zeker vanavond op u rekenen?

— Natuurlijk, antwoordde Raffles.

De drie mannen namen afscheid van hun nieuwe directeur, gingen zich verkleeden en bevonden zich spoedig weer in de kleine gelagkamer van het logement, waar zij hun intrek hadden genomen.

HOOFDSTUK VII

DE VLUCHT

— Nu zullen wij eens een veldtochtplan opmaken, zei Raffles, zodra zij een afgezonderd hoekje hadden gevonden. Tot dusverre loopt alles voortreffelijk, maar wij moeten ook op de toekomst letten. Morgen wordt de tent afgebroken. Het is best mogelijk dat onze hulp daarbij wordt gevraagd, zoals dat gewoonlijk gaat, maar Henderson moet in ieder geval morgen vroeg naar Londen ten einde onze snelste motorboot zo gauw mogelijk naar Calais te brengen.

— En dan, mylord? vroeg de chauffeur, terwijl hij zijn meester verwonderd aanzag, daar hij niet begreep, wat deze van plan was.

— Dan kom je onmiddellijk terug met de eerste de beste kanaalboot, zodat je ons onderweg weer kunt vinden. Ik zal vanavond naar de reisroute informeren, maar ik denk wel, dat Saltarelli over Londen en Dover zal reizen daar dit de kortste weg is en ook de goedkoopste.

Henderson knikte ten bewijze, dat hij het begrepen had.

Het was nu tijd om te gaan eten. Dadelijk daarna begaven de vrienden zich weer naar het circus, dat tot aan de nok gevuld bleek te zijn.

Zij traden pas kort voor de pauze op en hadden dus alle gelegenheid om door de stallen en de kleedkamers rond te wandelen.

Raffles had zijn beide metgezellen op het hart gedrukt, dat zij oren en ogen goed open moesten zetten. Hij had daartoe Henderson gedeeltelijk in het geheim moeten nemen, zonder echter iemands naam te noemen.

Het bleek hem echter al spoedig dat zijn onderzoek grote moeilijkheden zou opleveren.

Er bleken niet tien, maar wel twintig jongens, bijna alle van ongeveer dezelfde leeftijd en voor het merendeel kinderen van leden van het circus aanwezig te zijn.

En dit legertje kinderen krioelde zo-

danig dooreen, dat er niet aan te denken viel het geschaakte knaapje daaruit te vinden.

Raffles begreep heel goed, dat de jongen, als alle knapen van zijn leeftijd, nadat de eerste schrik voorbij was, zich reeds lang in zijn nieuw leven zou hebben aangepast, zodat hij er niet op behoefde te rekenen een bleek en bedeesd knaapje te zullen aantreffen.

Eerder dan zij vermoedden, was het de beurt van het « Trio Lubowski » en Saltarelli had alle reden om tevreden te zijn over zijn aanwinst, want het succes van de « Koningen der lucht » in deze kleine stad was buitengewoon groot.

Het speet hem, dat hij de drie mannen niet eerder ontmoet had, het zou een flinke duit in de recette gescheeld hebben.

Onmiddellijk na de voorstelling werd begonnen met het afbreken van de tent en, zoals Raffles wel vermoed had, werden hij en zijn metgezellen vriendelijk verzocht om hierbij een handje te helpen, zoals het gewoonlijk bij dergelijke reizende gezelschappen het geval is.

Omstreeks twee uur in de nacht was de karwei achter de rug en nadat Henderson een paar uren nachtrust had genoten, vertrok hij met de eerste trein naar Londen.

Pas in de late namiddag van de volgende dag was het hele circus afgebroken en in verscheidene grote kermiswagens gepakt, die aanstonds naar het station reden, de meeste getrokken door paarden, maar sommige door olifanten, die bij het circus behoorden.

Er stond een extratrein voor het circus gereed en na een uur of wat ingespannen arbeid waren alle circusbenodigdheden, de nog niet verzonden paarden, en de reusachtige tent zelf ingeladen en begon de reis naar Londen.

De troep gebruikte hier het middagmaal, dat telegrafisch besteld was, in een klein Italiaans restaurant en on-

middellijk daarna werd de reis naar Dover voortgezet.

Nauwelijks was de lange extra-trein het station van Dover binnengereden en tot stilstand gekomen, of Raffles zag reeds uit het coupévenster het gelaat van zijn chauffeur, die zich met beide ellebogen een weg door de wachtende reizigers baande.

Raffles vroeg Henderson, zodra hij was uitgestapt fluisterend:

— Alles in orde, James?

— Ja, mylord, de « Zeearend » ligt in Calais voor anker. Alles is aan boord voor een lange tocht.

Een handdruk was de beloning voor zijn ijver.

Nog diezelfde nacht werd met het inladen van het circus aan boord van een der kanaalboten begonnen.

Niet weinig vermoeid door de lange reis en al deze werkzaamheden, konden de leden van het circus Saltarelli zich eindelijk ter ruste begeven, en de volgende morgen omstreeks zes uur stak de boot van wal.

Raffles zat naast Brand op het dek, toen plotseling een heldere kinderstem zijn oor bereikte.

Plotseling greep Raffles Brand bij de arm, en zei:

— Luister eens, amice.

Er was blijkbaar een kleine knaap aan het woord, die een heel verhaal opdiste, zoals jongens dat gewoon zijn, over de heldendaden, die hij een week tevoren had verricht, tijdens een gevecht met een van zijn kameraadjes.

Eensklaps klonk een ruwe mannenstem en onmiddellijk stooft de troep uit elkaar.

Maar Raffles wist reeds genoeg.

De knaap had herhaaldelijk de naam van « tante Mary » genoemd en het dorpje Greenham.

Hij stond haastig op en ging het groepje na.

Dezelfde stalknecht, die 's avonds ook de rol van een clown vervulde, had de knaap een paar harde klappen gegeven, die blijkbaar goed aangekomen waren, want er stonden tranen in de ogen van de jongen.

Langzaam trad Raffles naderbij, keek

de vent strak aan en zei:

— Is het je gewoonte om kinderen te ranselen, die je niets terug kunnen doen? Denk je, dat je dat ook op grote mensen zoudt kunnen toepassen?

De clown liet het knaapje los, dat als bij instinct onmiddellijk Raffles' hand greep, en kwam dreigend voor Raffles staan.

— Misschien wel, mijnheer de bemoeial, antwoordde hij op dreigende toon. Gaat het je wat aan wat ik doe?

Men had niet aan boord van een Engelse boot moeten zijn als er zich niet onmiddellijk een kring om de beide tegenstanders gevormd had.

Niemand kreeg het ook maar één enkel ogenblik in zijn hoofd, te trachten de twist door bemiddeling bij te leggen.

De omstanders echter konden tot hun spijt maar heel kort van het schouwspel ener belangwekkende bokspartij genieten, want nauwelijks hadden de beide mannen zich in postuur gesteld of Raffles bracht de clown zulk een geweldige slag onder de kin toe, dat de man door drie rijen omstanders heen vloog en met zo'n smak tegen de verschansing terecht kwam, dat het een wonder mocht heten, dat deze niet onder zijn gewicht bezweek en hij in zee tuimelde.

Hij bleef als een zoutzak liggen en het duurde een paar minuten eer hij zich weer enigszins van zijn bestaan bewust was.

Intussen had Raffles zich tot de jongen gewend en vroeg hem nu, waar hij vandaan kwam, wie zijn ouders waren en hoe lang hij bij het circus was.

Enkele ogenblikken later was zijn vermoeden tot zekerheid geworden: het toeval had hem de zoon van Lady Staffordshire doen vinden. En hij wist, dat hij het gelaat van de knaap met zijn zachte blauwe ogen, zijn hoog voorhoofd en zijn zijdeachtige goudblonde krullen zeker niet zou vergeten.

Dadelijk bracht hij Brand op de hoogte van hetgeen hij ontdekt had. Beiden begrepen evenwel, dat zij nu juist de grootste voorzichtigheid in acht zouden moeten nemen.

Om elf uur werd Calais bereikt en da-

delijk werd met de ontscheping begonnen, want de eerste voorstelling van het circus zou te Dieppe, in de Franse kuststad plaats hebben.

De hele inventaris werd dadelijk van de boot in de wagons overgeladen, en de reis naar de befaamde havenplaats ving aan.

Dieppe werd in een vroeg uur in de namiddag bereikt en met man en macht werd begonnen met het opzetten van de tent, want de directeur was voornemens reeds de volgende avond de opningsvoorstelling te geven.

Een aantal leden van het circus hadden hun intrek genomen in een klein logement, dat tamelijk dicht bij het terrein was gelegen, waar de circustent zou worden opgebouwd.

Ook Raffles en zijn makkers logeerden daar, evenals de clown, die in het bijzonder aangewezen scheen te zijn, om het toezicht over de kleine Peter te houden. Inderdaad kon deze taak aan niemand anders beter zijn toevertrouwd want de vent verloor het kind geen ogenblik uit het oog en volgde het als zijn schaduw.

Dezelfde avond van hun aankomst zaten Raffles en Brand in hun eenvoudig gemeubelde logeerkamer en spraken over hun plannen.

Plotseling was het Raffles alsof hij enig gerucht op de gang voor de deur vernam.

Hij stond op en liep op de punten van zijn voeten naar de deur.

In het donker had hij echter het ongeluk een stoel omver te gooien en toen hij de deur openrukte zag hij een donkere gedaante vlug als de wind langs de trap wegsnellen. Raffles volgde, maar toen hij in volle gelagkamer kwam, zaten er slechts een stuk of twintig leden van het circus levendig met elkaar te praten. Ook de roodharige clown bevond zich onder hen, die Raffles een boosaardige, sombere blik toewierp. Raffles ging terug naar het kleine kamertje, terwijl hij zich zelf wel een schop had kunnen geven wegens zijn onhandigheid.

— Charles, zei Raffles, ik heb een onvergeeflijke domheid begaan. Ik ben

er bijna zeker van, dat die ellendeling ons beluisterd heeft, al zat hij nu zoëven in de gelagkamer alsof hij zijn laatste oortje versnoept had. Wie weet waar schuwt hij de directeur dan is het te laat.

— Waar moet hij hier in Frankrijk met dat kind naar toe? vroeg Brand.

— Daarop is dan ook mijn enige hoop gevestigd, hernam Raffles zuchtend. Ik zou het mij zelf nooit vergeven als de zaak ter elfder ure door mijn onhandigheid mislukte.

De beide vrienden begaven zich vroeg naar bed, want ook zij waren wel wat vermoeid door de langdurige inspanning van de laatste dagen.

De volgende dag was er repetitie en het kwam Raffles en zijn beide metgezellen voor, dat de clown, maar vooral Saltarelli, hen met argwanende blikken volgden. Raffles zette zich hier spoedig overheen, want tot zijn vreugde had hij gezien, dat de kleine Peter nog altijd bij het circus was. Blijkbaar wilde Saltarelli deze kostbare aanwinst voor zijn ballet niet dan in de uiterste nood naar een veiliger plaats brengen.

Het uur van de voorstelling brak aan.

Steeds duidelijker werd het Raffles, dat de clown iets gehoord had en zijn directeur onmiddellijk op de hoogte had gebracht, want hij zag die twee herhaaldelijk met elkaar fluisteren, terwijl Saltarelli hem een paar malen voorbij was gegaan, zonder zelfs antwoord te geven op de vraag, die Raffles tot hem richtte. Het kinderballet was afgelopen en direct daarna moest het « Trio Lubowski » optreden. De tent was stampvol. De muziek speelde een vrolijke mars, de drie mannen sprongen in hun sterlijk tricot het circus binnen, hesen zich naar het net op en klommen in de touwen naar hun standplaats.

Raffles had het eerst de smalle, met fluweel beklede plank bereikt op ongeveer twintig meter van de grond en maakte zijn trapéze los die met een nikkelen haak bevestigd was.

Reeds had Henderson zich met de knieën aan zijn trapéze vastgeklemd, en hing nu met het hoofd naar beneden en uitgestrekte handen, klaar om

de zwever op te vangen. Raffles had zijn handen met wat hars ingewreven, greep nu de trapéze vast, berekende nauwkeurig de afstand en vloog nu als een vogel door de lucht. Het volgende ogenblik klonk een kreet van afgrijzen door de tent.

Een der touwen, waaraan de trapéze hing, was gebroken.

Vrouwen en kinderen gilden. Raffles echter had de trapéze nog niet losgelaten, en gleed nu, terwijl het toestel als een reusachtige slinger heen en weer schommelde, omlaag, en plofte ten slotte juist op de rand van het net neer.

Een halve meter meer terzijde en hij zou onherroepelijk op de grond te pletter zijn gevallen.

Het gehele circus was in rep en roer. Er kwamen stalknechts toesnellen en anderen riepen om geneesheren uit het publiek. Intussen hadden Brand en Henderson die geweldig geschrokken waren, zich op hun beurt in het net laten vallen. Zwijgend klommen de mannen thans de kleine ladder af, terwijl Raffles zijn beide metgezellen in fluisterde:

— Blijf vlak bij me en verlies me geen ogenblik uit het oog. Ik reken op jullie.

Een donderend gejuich steeg op, toen Raffles heelhuids van de ladder afdaalde. Hij maakte een sierlijke buiging, als om te laten zien, dat hij geen letsel had opgelopen, en snelde daarop de stalruimte in. Met een paar sprongen was hij de kleine trap opgevlogen, die naar de kleedkamers leidde, daar schoof hij zijn kleren aan; Henderson en Brand volgden. Toen stormde Raffles de gang weer op, ging de kleedkamer binnen, waar de kinderen juist weer in hun gewone daagse pakjes waren gestoken en greep de kleine Peter om het middel, terwijl hij hem een paar geruststellende woorden toefluisterde.

Maar toen hij zich omdraaide om de kleedkamer te verlaten, stond Saltarelli met dreigende blik, een zware knuppel in de rechterhand geklemd, op de drempel.

— Wat moet dat daar? schreeuwde hij woedend. Zet dat kind neer of ik roep de politie.

Raffles begreep, dat er geen woorden mochten worden verspild.

Hij haalde met de rechtervuist uit en bracht de circusdirecteur zulk een ontzettende harde slag toe, dat deze als een gevelde os ter aarde stortte en met het hoofd tegen de muur bonsde. Bewegingloos bleef hij liggen.

De drie mannen snelden de gang uit, aan het einde waarvan de clown kwam opdagen, met een lang mes in de rechterhand geklemd. Hij had echter het ongeluk met Henderson in hoogst eigen persoon te doen te hebben. De reus nam even weinig notitie van het mes als ware het een strootje geweest, vatte de clown om het middel en kwakte hem met zulk een geweld tegen de wand, dat Brand naderhand zijn verbazing te kennen gaf over het feit, dat de hele santenkraam niet als een kaartenhuisje in elkaar was gedruvd.

Zonder zich te bekommeren om het geschreeuw van het circuspersoneel, trapte Henderson vervolgens de deur van de artiestenuitgang open, en de drie vrienden stonden op straat. Als hazen renden zij weg. De kleine Peter was wel een beetje in de war, maar het was alsof hij bij ingeving begreep, dat deze mannen vrienden waren van hem.

Op het marktplein troffen zij een taxi aan. Raffles hield de chauffeur staande en vroeg haastig.

— Zie je kans, om ons van hier nog hedenavond naar Calais te rijden?

De man krabde het hoofd en zei:

— Dat is een afstand van honderdvijftig kilometer, mijnheer, en onze wagens lopen ten hoogste vijfenzeftig of zeventig kilometer.

— Wanneer vertrekt de eerste trein? vroeg Raffles.

— Over twee uur, mijnheer.

— Fijn. Dan maken wij van je auto gebruik. En trap op het gaspedaal.

De drie mannen sprongen in de auto, juist toen aan het einde van de straat een tierende en schreeuwende bende kwam aanstormen. De chauffeur keek om, haalde zijn schouders op en maakte contact.

De nachtelijke vlucht nam een aanvang.

Zonder ongeval en in gelijkmatige snelle vaart, passeerde de auto achter-eenvolgens Tréport, Saint Valérie, de brug over de Somme, Etaples en Boulogne.

„Het bleek Raffles in deze stad, dat men de politie opgebeld had, want slechts op het uiterste ogenblik wist hij de dans te ontspringen.

Alvorens Calais binnen te rijden, dankte hij de auto af.

De chauffeur maakte dat hij wegkwam, zeer verheugd met zijn grote fooi, maar niet erg gerust wat betreft de aard van het lawaai dat hij achter zich hoorde en dat afkomstig was van een grote overvalwagen.

Raffles en zijn vrienden wachtten deze auto niet af maar renden naar de kade, en sprongen in de motorboot, die

daar gereed lag.

Zij waren geen ogenblik te vroeg.

Want reeds werd het levendig in de haven en zagen zij hier en daar de rode lichtjes van de motorboten der havenpolitie.

Maar zij konden zich reeds als gered beschouwen, want eenmaal aan boord zijnde van de « Zeearend », die gemakkelijk zeventig kilometers per uur kon lopen konden zij zich veilig achten.

Onmiddellijk wendde Henderson de steven naar de Engelse kust en nauwelijks een uur later legde de boot op een stille plek aan.

Raffles verzond dadelijk een telegram aan Lady Staffordshire, in voorzichtige bewoordingen gesteld, en twee uren later drukte de gravin, hete tranen van blijdschap vergietend, haar kleine Peter aan haar borst.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Onderaardse Tunnel

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wàr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wenssen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PAR-KUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
NAAM:
ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266